

Co se může stát, když si na bedra
naložíme tíhu snů ostatních lidí

Od autora
bestselleru
Muž jménem
Ove

Fredrik Backman

MEDVĚDÍN

HOST

FREDRIK BACKMAN
MEDVĚDÍN

Fredrik Backman

MEDVĚDÍN

BRNO
2017

Medvědín je smyšlené město, veškeré podobnosti
se skutečnými osobami či událostmi jsou čistě náhodné.

Björnstad © Fredrik Backman, 2016

Published by agreement with Salomonsson Agency

Cover photos © Rusty Elliott / Dreamstime;

© franckreporter / iStock

Translation © Helena Matochová, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-343-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-344-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-345-6 (Formát MobiPocket)

Pro Sagu Backmanovou, mou babičku, která mě naučila milovat sport. Bez něj bych žil velmi tichým životem. Doufám, že v nebeském baru servírují pořádné suché martini a na velkoplošné obrazovce nepřetržitě dávají Wimbledon. Chybíš mi.

A pro Nedu Shafti-Backmanovou, mou nejchytřejší, nejvtipnější a nejhádavější kamarádku. To ty mi pomáháš vstát na nohy, když to potřebuju, a udržuješ mě při životě, když si to zasloužím. Ašegetam.

Jednoho pozdního večera na konci března uchopilo dítě dvouhlavňovou brokovnici, odešlo do lesa, přitisklo zbraň někomu k čelu a zmáčklo spoušť.

Toto je příběh o tom, jak k tomu došlo.

2

Prásk-prásk-prásk-prásk-prásk.

Je začátek března a v Medvědině se zatím nic nestalo. Je pátek a všichni jen čekají. Zítra hraje juniorský tým HC Medvědín semi-finále nejvyšší mládežnické soutěže. Jak důležité to asi může být? Samozřejmě že nijak zvlášť. Pokud by to nebylo zrovna tady.

Prásk. Prásk. Prásk-prásk-prásk.

Městečko se budí časně, tak jako každý den, malé obce musejí mít náskok, aby se ve světě prosadily. Řady aut na parkovišti před továrnou už pokrývá sníh, lidé postávají mlčky s pootevřenými očima a přivřenými mozky a čekají, až elektronické vstupní karty potvrdí píchačkám jejich existenci. Oklepávají si sněhovou břečku z bot a s očima na autopilota a s hlasem na záznamník čekají, až jim zabere preferovaná droga, kofein, nikotin nebo cukr, a umožní tak tělu jakžtakž fungovat aspoň do první přestávky.

Po silnici odjíždějí lidé za prací do větších měst někde za lesem, rukama v palčácích mlátí do prūdůchů, ze kterých by měl foukat teplý vzduch, a uchylují se k nadávkám, jaké se vyslovují pouze v opilosti, na smrtelné posteli anebo příliš brzy ráno v příliš vymrzlém peugeotu.

Kdyby byli zticha, uslyšeli by to: Prásk-prásk-prásk. Prásk. Prásk.

Ve svém pokoji se probouzí Maya, stěny má vyzdobené kresbami tužkou a lístky z koncertů, na kterých byla ve městech daleko odsud; zdaleka jich nebylo tolik, kolik by chtěla, ale mnohem více, než jí rodiče dovolili. Leží v pyžamu v posteli a hraje na kytaru. Tenhle nástroj prostě miluje. Jeho tíhu na svém těle, to, jak dřevo odpoví, když na něj zaťuká bříšky prstů, jak se jí struny zařiznou do ještě neprobuzené kůže. Jednoduché tóny, měkké riffy, to všechno je pro ni božská hra. Je jí patnáct a už mnohokrát milovala, ale její první láskou navždy zůstane kytara. Pomáhá jí vydržet skutečnost, že bydlí zrovna tady a je dcerou sportovního ředitele hokejového klubu uprostřed lesa.

Maya hokej nenávidí, ale chápe, že otec ho miluje, sport je pro něj jen tím, čím je kytara pro ni. Matka jí občas šeptne do ucha: „Nikdy nevěř lidem, kteří něco naprosto nezvladatelně nemilují.“ Matka miluje muže, který miluje město, které miluje sport. Je to hokejové město a o jeho obyvatelích se dá říct leccos, ale spoleh na něj je. Kdo tu bydlí, ten ví, co může očekávat. Den co den.

Prásk.

Medvědín neleží blízko vůbec ničemu, dokonce i na mapě působí nepřírozeně. „Jako kdyby opilý obr vychcal svoje jméno do sněhu,“ řekli by někteří. „Jako kdyby příroda a lidé hráli přetahovanou o životní prostor,“ vyjádřili by to ti umírněnější. V tom město rozhodně prohrává, už je to dávno, co naposledy něco vyhrálo. Ubývá práce, a tím pádem i lidí, les každoročně spolkně jeden až dva opuštěné domy. V době, kdy tu ještě měli být nač pyšní, umístil úřad ke vjezdu do města ceduli se sloganem, jaké tehdy bývaly populární: „Vítejte v Medvědíně — Chceme maličko víc!“ Větru a sněhu trvalo pár let, než smazaly slovo „víc“. Občas celé tohle místo vypadá jako filozofický experiment: Když v lese zanikne město, ale nikdo se to nedozví, bude to někomu vadit?

Odpověď na tuhle otázku nalezneme o pár set metrů dál směrem k jezeru. Budova nevypadá nijak slavně, ale zimní stadion to je.

Postavili ho před čtyřmi generacemi dělníci z továrny, chlapci, kteří šest dní v týdnu tvrdě dřeli a sedmý den potřebovali mít na co se těšit. Ta vášeň se tu dědí, město investuje veškerou lásku, které je schopno, do téhle hry: led a mantinely, červené a modré čáry, hokejky a puk a mladá těla, která se s vypětím všech sil i vůle řítí plnou rychlostí do rohu v honbě za přihrávkou. Tribuny jsou rok co rok každý víkend plně obsazené, i když úroveň klubu klesá přímo úměrně zhoršující se finanční situaci města. A možná proto sem všichni chodí. Protože doufají, že když se ode dna odrazí klub, bude ho ze setrvačnosti následovat i zbytek.

To je důvod, proč města jako Medvědín musejí vždy vkládat naděje do dětí, jedině ty si totiž nepamatují, že dříve bývalo lépe. To je někdy požehnání. A tak tu vybudovali juniorský tým, stejně jako předchozí generace vybudovaly tohle město: tvrdá práce, sem tam dostat ránu, ale hlavně si nestěžovat, držet hubu a ukázat těm hajzlům z velkoměst, odkud jsme.

Není tu celkem nic zajímavého. Ale každý, kdo tu byl, ví, že Medvědín je hokejové město.

Prásk.

Amatovi bude brzy šestnáct. Pokoj má tak malý, že kdyby bydlel ve větším bytě v nějaké luxusnější čtvrti velkého města, nikdo by ho neoznačil ani za kumbál. Tapety jsou úplně zakryté plakáty s hráči NHL, až na dvě výjimky: jednou z nich je Amatova fotografie z doby, když mu bylo sedm, má moc velké rukavice a helmu naraženou hluboko do čela, ze všech kluků na ledě je nejmenší. A druhou je bílý papírek, na který jeho matka napsala útržek modlitby. Když se Amat narodil, tiskla si ho k prsům na úzké posteli v malé porodnici na druhém konci zeměkoule, na světě byli jen oni dva. A ošetřovatelka tehdy osamělé ženě, aby jí dodala sílu a naději, pošeptala do ucha tuhle modlitbu, kterou si prý na zeď nad své lůžko napsala matka Tereza. Brzy to bude už šestnáct let a ten papírek stále visí nad postelí jejího chlapce,

slova jsou trochu popletená, protože Amatova matka si je zapsala tak, jak si je zapamatovala:

Kdo je poctivý, toho mohou ostatní zradit. Přesto buď poctivý.

Kdo je laskavý, toho mohou ostatní pomluvit. Přesto buď laskavý.

Dobro, které dnes vykonáš, mohou ostatní zítra zapomenout. Přesto číň dobro.

Amat si každou noc před spaním pokládá vedle postele své brusle. „To musela mít tvoje máma těžkej porod, když ses narodil s bruslema na nohách,“ říkává starý správce ze zimního stadionu a usmívá se přitom. Nabízel Amatovi, že mu je bude schovávat do skříňky ve skladu, ale chlapec si je rád nosí tam a zpátky. Chce jim být nablízku.

Odjakživa je nejmenší z týmu, nikdy neměl svaly jako ostatní, nikdy nestřílel tak tvrdě. Ale nikdo z celého města ho nedohoní. V žádném týmu, se kterým se kdy utkali, neměli nikoho tak rychlého. Amat to nedokáže vysvětlit, ale domnívá se, že to funguje podobně, jako když se někdo podívá na housle a vidí jen hromádku dřeva a šroubků, zatímco jiný vidí hudbu. Jeho tělo nikdy nevnímalo brusle jako cizí element, naopak, když si nazuje normální boty, cítí se jako námořník, který po dlouhé době vkročil na pevninu.

Poslední řádky, které matka napsala na papírek na jeho zdi, znějí:

Co vybuduješ, to mohou ostatní zničit. Přesto buduj. Neboť dokonce bude vše jen mezi tebou a Bohem, nikoli mezi tebou a ostatními.

A pod tímhle lístečkem je ještě nápis červenou křídou, rázným rukopisem žáčka prvního stupně:

„ŘÝKAJ ŽE SEM NA HRAŇÍ MOC MALEJ ALE STEJŇE BUDU VELKEJ HRAČ.“

Prásk.

Áčko HC Medvědíň získalo kdysi v nejvyšší soutěži druhé místo, to bylo před více než dvaceti lety a o tři ligy výš, ale zítra se Medvědíň zase bude měřit s těmi nejlepšími. Takže jak důležitý může

být zápas juniorského týmu? Jak moc může celé město zajímat semifinále nějakých výrostků? Samozřejmě nijak zvlášť. Pokud by nebyla řeč zrovna o tomhle místě na mapě.

Pár set metrů jižně od cedula u silnice začíná oblast, které se říká prostě „Vrch“. Taková malá osada exkluzivních domů s výhledem na jezero. Bydlí tu majitel místních potravin, šéfové z továrny a lidé, kteří dojíždějí za lepší prací do větších měst, kde se jich kolegové na firemních večírcích vykuleně ptají: „Medvědín? Copak se vůbec dá bydlet tak daleko v lese?“ Dotyční samozřejmě odpoví něco o lovu a rybaření a blízkosti k přírodě, ale popravdě řečeno skoro všichni přemýšlejí, jestli to skutečně jde. V dnešní době bydlet tady. Jestli tu vůbec ještě něco zbylo, až na nemovitosti, jejichž cena klesá přímo úměrně s venkovní teplotou.

A pak je probudí „PRÁSK“. A všichni se usmějí.

3

Už víc než deset let jsou sousedé z okolních domů zvyklí na zvuky ze zahrady Erdahlových: prásk, prásk, prásk, prásk, prásk. Pak krátká pauza, než Kevin posbírá puky. A pak prásk, prásk, prásk, prásk, prásk. Prvně mu obuli brusle, když bylo mu dva a půl roku, ve třech dostal první hokejku, ve čtyřech byl lepší než pětiletí kluci, v pěti lepší než sedmiletí. Tu zimu, kdy mu bylo sedm, utrpěl tak těžké omrzliny obličeje, že doteď, když stojíte vedle něj, vidíte na jeho tvářích bílé skvrny. Tenkrát odpoledne hrál svůj první opravdový ligový zápas a pár vteřin před koncem se netrefil do prázdné branky. Kluci z Medvědína tehdy vyhráli dvanáct nula, všechny góly dal Kevin, ale stejně nebyl k utěšení. Pozdě večer si rodiče všimli, že není v posteli, a o půlnoci už ho v rojnici hledala po lese půlka města. V Medvědíně se na schovávanou moc hrát nedá, dítěti stačí ujít kousek a pohltí ho tma a ve třiceti stupních pod nulou takové tělíčko velmi rychle zmrzne. Až těsně před svítáním si někdo všiml, že kluk není nikde mezi stromy, ale na zamrzlém jezeře. Odtáhl si sem branku, pět puků a všechny baterky, které našel, a hodinu za hodinou střílel z úhlu, ze kterého se odpoledne netrefil. Když ho nesli domů, hystericky brečel. Bílé skvrny z obličeje mu pak už nikdy nezmizely. Tehdy mu bylo sedm a každý věděl, že ten kluk má v sobě medvěda. Toho nezastavíte.

Rodiče mu na zahradě nechali postavit vlastní malé kluziště, Kevin si z něj každé ráno sám odhrnoval sníh a vždycky v létě sousedé nacházeli v záhonech hřbitovy puků. Ještě po mnoho

generací se budou mezi květinami vyskytovat pozůstatky vulkanizované gumy.

Rok za rokem poslouchají, jak jeho tělo roste, bouchání je čím dál silnější, čím dál rychlejší. Teď je mu sedmnáct a takhle talentovaného hráče tu neviděli od dob, kdy Medvědin hrál nejvyšší soutěž, což bylo ještě před jeho narozením. Kevin má fyziku, ruce, hlavu a srdce. A hlavně to má v oku, vnímá dění na ledě jako by pomaleji než ostatní. V hokeji se člověk může naučit leccos, ale tohle ne, s okem se buď narodíš, anebo nenarodíš. „Kevin? Ten je nejlepší,“ říkává Peter Andersson, sportovní ředitel klubu, a ten by o tom měl něco vědět: naposledy byl v Medvědině takhle dobrý právě on, sportovní ředitel, který to nakonec dotáhl až do Kanady, do NHL, a utkával se s těmi nejlepšími na světě.

Kevin ví, co do toho bude muset dát, všichni mu to vykládají od prvního dne, kdy ho postavili na brusle. Všechno. Bude do toho muset dát prostě všechno. Takže za každého rozbřesku, když jeho spolužáci ještě tvrdě spí v teple pod peřinou, si on jde zaběhat do lesa a pak se postaví na zahradu a pálí: prásk-prásk-prásk-prásk-prásk. Posbírat puky. Prásk-prásk-prásk-prásk-prásk. Posbírat puky. Pak každé odpoledne na trénink s juniory, každý večer s áčkem, hned nato do posilovny, pak ještě jedno kolečko v lese a na závěr hodinka na zahradě za svitu lamp, nainstalovaných na střechu domu přesně za tímto účelem. Prásk-prásk-prásk-prásk-prásk. Nic víc po tobě tenhle sport nechce. Jen všechno, co máš.

Kevin dostává nejrůznější nabídky na přestup do velkých klubů, zvali ho i na hokejové gymnázium ve větším městě, ale on vždycky všechno odmítá. Je kluk z Medvědína a jeho otec je chlap z Medvědína, jinde to možná nic neznamená, ale tady ano.

Takže jak důležité může být semifinále juniorské ligy? Dost důležité na to, aby nejlepší juniorský tým v zemi připomněl zbytku země, že tohle místo existuje. Dost důležité na to, aby snad přimělo místní politiky investovat do založení hokejového gymnázia tady v Medvědině, takže už by se nemuselo jezdit až

do Hedu a největší hokejové talenty z této části země by se stěhovaly do Medvědína, a ne do velkých měst. Takže zdejší áčko, plné vlastních odchovanců, by možná znovu postoupilo do nejvyšší soutěže, znovu přilákalo velké sponzory a přimělo okres postavit nový zimní stadion a velké příjezdové silnice, možná dokonce i ten kongresový dům a nákupní centrum, o kterém se mluví už roky, pak by tu vznikly nové firmy, jež by vytvořily pracovní místa, a místní lidé by si začali rozmýšlet, jestli své domy prodají, anebo radši zrenovují. Takové semifinále je důležité pro ekonomiku. Pro hrdost. Pro přežití.

Je tak důležité, že jeden sedmnáctiletý kluk od té noci před deseti lety, kdy mu omrzly tváře, stojí v zahradě, střílí jeden puk za druhým a nese na bedrech tíhu celého města.

Je tak důležité, že znamená prostě všechno.

„Dolina“ leží na druhém konci Medvědína, severně od cedula. Centrum Medvědína tvoří radnice a domky střední a postupně čím dál nižší třídy, zatímco v Dolině jsou už jen činžáky postavené tak daleko od Vrchu, jak to jen šlo. Původně oba názvy samozřejmě vznikly jen jako zeměpisné přezdívky bez jakékoli fantazie: Dolina se rozkládá níž než zbytek města, terén se tu pomalu svažuje ke starému šterkovému lomu, kdežto Vrch leží na skále nad jezerem. Jenže když se obyvatelé postupně rozdělili podle své finanční situace do těchto dvou míst, staly se z jejich jmen nejen názvy čtvrtí, ale i označení příslušnosti ke společenské třídě. I v nejmenších osadách na světě se děti velmi rychle naučí, že existují společenské rozdíly, a tady je to zvlášť jednoduché: čím dál od Doliny bydlíš, tím líp pro tebe.

Fatima bydlí ve dvoupokojovém bytě tak hluboko v Dolině, jak to jen jde. S použitím jemného násilí vytáhne syna z postele, chlapec popadne brusle. V autobuse jedou sami, neřeknou si ani slovo, Amat totiž dovedl systém přesouvání svého těla bez nutnosti probuzení mozku k dokonalosti. Matka mu láskyplně říká „Mumie“. Na zimním stadionu se Fatima převlékne do

pracovní uniformy a Amat jde najít správce. Ještě předtím chce matce pomáhat se sbíráním odpadků na tribuně, ale ona mu zakrátko vynadá a odežene ho. Kluk si dělá starosti o matčina záda, matka si dělá starosti, že by je spolu mohly vidět ostatní děti a pak by si z něj dělaly legraci. Kam až Amatova paměť sahá, vždycky byli na světě jen sami dva. Když byl malý, chodil na konci měsíce sbírat z tribuny prázdné plechovky, občas sem takhle chodí dodnes.

Každé ráno vypomáhá správci: odemyká dveře, kontroluje zářivky, sbírá puky, uhlazuje led rolbou a připravuje halu na běžný provoz. Jako první, v tu nejnepříjemnější hodinu, nastupují krasobruslaři. Pak přicházejí na řadu všechny hokejové týmy, pěkně za sebou podle důležitosti až po ty nejlepší časy, které jsou přidělené juniorům a áčku. Zrovna teď jsou junioři tak dobří, že se málem propracovali na nejvyšší stupínek hierarchie.

Amat ještě za juniory nehraje, je mu teprve patnáct, ale možná už v příští sezoně. Pokud do toho dá všechno, co bude potřeba. Jednoho dne odsud svou matku odvede, ví to, jednoho dne už nebude muset neustále sčítat a odčítat příjmy a výdaje. Tohle vytváří mezi dětmi citelné rozdíly. To, které z nich žijí v rodinách, kde můžou dojít peníze, a to, jak jsou staré, když si to uvědomí.

Amat ví, že možnosti volby má omezené, a tak vymyslel jednoduchý plán: odsud k juniorům, poté do áčka a pak mezi profíky. A až mu na účtu přistane první výplata, sebere matce úklidový vozík a už jí nikdy nedovolí, aby se na něj byť jen podívala, jejím rozbolavělým prstům dopřeje odpočinek a nemocným zádům dlouhá rána v posteli. Amat netouží po věcech. Jen by si aspoň jeden večer v životě chtěl lehnout do postele, aniž by v duchu počítal.

Když dodělá svoje úkoly, poplácá ho správce po rameni a podá mu brusle. Amat si je zašněruje, vezme si hokejku a rozjede se po prázdné ploše. Takovou mají dohodu, on pomůže s těžkými věcmi a rozbitými dveřmi od střídačky, na které už správce se

svým revmatem nestačí, a za to má na hodinu, než nastoupí krasobruslaři, celý led pro sebe, pokud ho pak po sobě vyžehlí. Je to nejlepších šedesát minut z jeho dne. Každého dne.

Zastrčí si do uší sluchátka, nastaví co nejvyšší hlasitost a pak se rozjede, jak nejrychleji umí. Přelétne plochu a na druhé straně narazí do mantinelu tak tvrdě, že helmou bouchne o plexisklo. A plnou rychlostí zase zpátky. A ještě. Ještě. Ještě.

Fatima na chvíli vzhledne od úklidového vozíku, dopřeje si krátký pohled na syna. Správce si všimne jejího pohledu a ona mu ústy mlčky naznačí „díky“. Správce potlačí úsměv a jen kývne. Fatima si pamatuje, jak zvláštní to byl pocit, když jí trenéři klubu poprvé sdělili, že Amat má mimořádný talent. Tehdy ještě sotva rozuměla zdejšímu jazyku a fakt, že její syn uměl bruslit skoro dříve než chodit, pro ni byl božským mysteriem. Pak uplynuly všechny ty roky, a i když si dosud nezvykla na krutou medvědínskou zimu, naučila se tohle město milovat takové, jaké je. A pochopila, že v životě ji nic neudiví víc než to, že chlapec, kterého přivedla na svět v zemi, kde nikdy neviděli sníh, se narodil proto, aby sportoval na ledě.

V jedné z menších vilek v centru Medvědína vylézá ze sprchy Peter Andersson, sportovní ředitel HC Medvědín, má rudé oči a je zadýchaný. Moc se nevyspal a voda z něj nervozitu nesmyla. Už dvakrát zvracel. Slyší, jak na chodbě haraší Mira, jde budit děti, a Peter přesně ví, co mu řekne: „Proboha Petere, vždyť je ti přes čtyřicet. Když je sportovní ředitel klubu z juniorského zápasu nervóznější než sami junioři, není náhodou načase dát si prášek na uklidnění, drink a trochu se hodit do klidu?“ Anderssonovi tu od svého návratu z Kanady bydlí už víc než deset let, ale Peterovi se zatím tak docela nepovedlo své ženě vysvětlit, co pro Medvědín hokej znamená. „To myslíš vážně? Nemáš náhodou pocit, že už to vy, dospělí chlapi, s tím nadšením trochu přeháníte?“ ptala se ho Mira celou sezonu. „Juniorům je sedmnáct! Vždyť jsou to skoro ještě děti.“

Ze začátku jí na to neříkal nic. Ale jednou pozdě večer jí pověděl pravdu: „Vím, že je to jen hra, Miro. Já to vím. Jenže jsme ve městě uprostřed lesů. Není tu turistický ruch, důl ani žádný vysoce specializovaný průmysl. Máme tu jen tmu, zimu a nezaměstnanost. A pokud se nám povede tohle město zase pro něco nadchnout, pro cokoli, tak to bude krása. Vím, že nejsi odsud, miláčku, není to tvoje město, ale jen se rozhlédni kolem: pracovních míst ubývá. Okres utahuje opasky. Lidi odsud jsou tvrdí, máme v sobě kus medvěda a už jsme dostali moc těžkých ran. Tohle město potřebuje zase v něčem vyhrát. Potřebujeme mít pocit — klidně jen jednou jedinkrát —, že jsme v něčem nejlepší. Já vím, že je to jen hra. Jenže občas... ne jenom to. Ne vždycky.“

Mira ho tehdy políbila na čelo, přivinula ho k sobě, usmála se a něžně mu šeptla do ucha: „Ty jsi vůl.“ A to on samozřejmě je, to ví.

Peter vychází z koupelny, přistupuje k pokoji své patnáctileté dcery a Źuká na dveře, dokud neuslyší, jak mu odpovídá kytara. Dcera miluje hudební nástroje, ne sport. Občas je mu to líto, ale většinou z ní má radost.

Maya leží v posteli, a když na ni zaŹukají, zahraje víc nahlas, slyší rodiče na chodbě. Matku se dvěma vysokoškolskými diplomy, která dovede citovat nazpaměť celé zákoníky, ale není schopná si zapamatovat, co je to zakázané uvolnění nebo ofsajd, i kdyby ji vyslychali u soudu. A otce, který naopak umí do detailu vysvětlit jakoukoli hokejovou strategii na světě, ale nemůže se dívat na televizní seriál, ve kterém vystupují více než tři postavy, aniž by každých pět minut vyhrkl: „Co to dělají? Kdo je tady ten? Jak jako zticha, proč mám být zticha? Teď jsem neslyšel, co říkali... Můžu to přetočit zpátky?“

Maya se tomu směje a zároveň si nad tím vždycky povzdechne. Nikdy v životě se člověk nechce odstěhovat z domova víc, než když je mu patnáct. Jak říkává její matka, když tma a zima

nejvíc pokoušejí její trpělivost a ona má v sobě tři až čtyři skleničky vína: „V tomhle městě se nedá žít, Mayo, tohle město se musí přežít.“

Nikdo z nich netuší, jak velká pravda to je.

4

Chlapci a muži z HC Medvědin, od šaten až po kancelář ředitele, se řídí úslovím: „Stěny jsou tlusté a strop je vysoko.“ Tvrdá slova patří ke hře stejně jako tvrdé zákroky, avšak nic, co se stane tady uvnitř, neopustí zdi téhle budovy. To platí pro dění na ledě i mimo něj, protože každý ví, že zájmy klubu jsou vždycky na prvním místě.

Ještě je tak brzy ráno, že celý zimní stadion je víceméně prázdný, tedy až na správce, uklízečku a jednoho osamělého hráče z dorostenců, který pendluje po ledě sem a tam. Z kanceláře v patře však na chodbu doléhají hřmotné hlasy mužů v oblecích. Na zdi visí zhruba dvacet let stará fotka týmu z roku, kdy byl Medvědin druhým nejlepším klubem v zemi. Někteří z těch mužů v oblecích u toho tehdy byli, jiní ne, všichni jsou ale rozhodnutí, že se tam zase dostanou. Medvědin už nebude zapomenuté město topící se v nižších soutěžích, opět se vrátí mezi elitu, vyzve na souboj ty nejlepší.

Za stolem sedí generální ředitel klubu. Je to nejupocenější muž ve městě, neustále je vyplašený jako dítě, které něco ukradlo, a dneska ráno ještě víc než obvykle. Celou košili má posetou drobkami a ukusuje housku tak nešikovně, až si člověk říká, jestli tenhle chlap náhodou nepochopil celý koncept přijímání potravy špatně. Tohle dělá vždycky, když je nervózní. Je ve své kanceláři, ale má tu ze všech nejmenší moc.

Při pohledu zvenčí je hierarchie klubu jasná: představenstvo jmenuje generálního ředitele klubu, který dohlíží na každodenní

provoz, generální ředitel klubu zaměstnává sportovního ředitele a ten zase vybírá hráče do áčka a zaměstnává trenéry. Trenéři trénují týmy a nikdo se nikomu neplete do práce. Ale za zavřenými dveřmi je samozřejmě všechno jinak, tam má ředitel vždycky důvod se potit. Všichni tihle chlapi kolem něj jsou členové představenstva a sponzoři, jeden z nich je komunální politik, dohromady tvoří nejsilnějšího investora a největšího zaměstnavatele v obci. Všichni jsou tu samozřejmě „neoficiálně“. Tak se tomu říká, když se úplně náhodou sejdou na kávu na jednom místě, se všemi svými penězi a vlivem, a to tak brzy ráno, že se ještě neprobudili ani místní novináři.

Kávovar HC Medvědíň potřebuje očistu víc než jeho ředitel, ale kvůli obsahu šálku sem nikdo nepřišel. Každý přítomný má svoji agendu, každý získá z úspěchu klubu něco jiného, jednu věc ale mají společnou: shodují se na tom, kdo má dostat padáka.

Peter se v Medvědíňě narodil a vyrostl a za dobu svého pobytu tu vystřídal mnoho rolí: byl kluk v bruslařské školičce, slibný junior, nejmladší hráč áčka, kapitán mužstva, který dovedl tým téměř k titulu, hvězda, ze které se stal profík v NHL, a nakonec hrdina, který se vrátil domů, aby vzal místo sportovního ředitele.

Zrovna teď ale ospale bloumá sem a tam po předsíni svého domu, zhruba při každém třetím obratu se praští do hlavy o poličku na čepice a zmateně huhlá:

„Ježišikris... neviděli jste n-ě-k-d-o klíče od volva?“

Počtvrté si prohledá všechny kapsy u bundy. Z druhé strany vejde do předsíně jeho dvanáctiletý syn a dvěma navyklými úskoky stranou otce obejde, aniž musí zvednout zrak od displeje telefonu.

„Neviděl jsi klíčky od volva, Leo?“

„Zeptej se mámy.“

„A kde je máma?“

„Zeptej se Mayi.“

Leo zmizí v koupelně. Peter se zhluboka nadechne.

„MILÁČKU?“

Žádná odpověď. Peter se podívá na telefon, ředitel klubu mu už čtyřikrát napsal, ať okamžitě přijde do kanceláře. Během normálního týdne stráví Peter na stadionu sedmdesát až osmdesát hodin, a stejně sotvakdy zahlédne svého syna na tréninku. V autě si vozí golfové hole, které za celé léto použije tak dvakrát, když má štěstí. Práce sportovního ředitele mu zabírá celé dny: vyjednává s hráči o smlouvách, telefonuje s agenty, sedí v temném promítacím sále a studuje hru nových posil. Jenže HC Medvědin je malý klub, takže když skončí s touhle prací, jde pomáhat správci měnit zářivky a brousit brusle, taky objednává autobusy a dresy, je cestovní kancelář a správa nemovitostí v jednom, na údržbě haly se podílí stejný počet hodin, jako buduje tým. To mu zabere zbytek dne. Hokej je v tomhle ohledu jednoduchý, nemůže vám tvořit jen část života. Musí ho tvořit celý.

Když vzal Peter práci sportovního ředitele, celou následující noc protelefonoval se Sunem, který v Medvědině trénoval áčko už od dob, kdy byl Peter malý. Právě Sune naučil Petera bruslit, vytvořil mu v hale nový domov, když v tom starém vládl alkohol a modřiny. Spíš než kouče představoval pro Petera mentora a otce, během některých životních údobí byl tenhle starý pán jediný člověk, kterému Peter důvěřoval. „Musíš fungovat jako uzel,“ řekl Sune novopečenému sportovnímu řediteli. „Všichni tu mají svoje lano, sponzoři, vedení, politici, fanoušci, trenéři, hráči, rodiče, všichni mají svoje lano a každý táhne klub jiným směrem. A ty musíš být uzel.“

Když se Mira další den ráno probudila, Peter jí popsal náplň své nové práce ještě jednodušeji: „V Medvědině jsou všichni do hokeje zapálení. A já musím hlídat, aby od nich nic nechytlo.“ Mira ho políbila na čelo a řekla mu, že je vůl.

„MILÁČKU, NEVIDĚLAS KLÍČKY OD VOLVA?“ ječí Peter teď už na celý dům.

Žádná odpověď.

Pánové v kanceláři chladně a věcně probírají nutné kroky, jako by šlo o výměnu kusu nábytku. Na staré fotce týmu stojí Peter

Andersson uprostřed, tehdy byl kapitán mužstva, teď je sportovní ředitel. Dokonalá pohádka o úspěchu; muži v kanceláři dobře vědí, jak je důležité budovat pro média a fanoušky mytologii. Vedle Petera stojí Sune, trenér áčka, který Petera přesvědčil, aby se po ukončení profesionální kariéry vrátil z Kanady i s rodinou domů. A oni dva pak vybudovali celou mládežnickou organizaci s cílem mít jednou nejlepší juniorský tým v zemi. Tehdy se jim všichni smáli, teď už se nesměje nikdo. Zítra bude tenhle juniorský tým hrát semifinále, příští rok přestoupí Kevin Erdahl a pár dalších do áčka, sponzoři nalijí do klubu miliony a návrat mezi elitu začne doopravdy. Nic z toho by se nestalo bez Petera, vždycky byl Suneho nejlepší žák.

Jeden ze sponzorů se našťavaně podívá na hodinky.

„Neměl tady už být?“

Řediteli proklouzne telefon mezi zpocenými prsty.

„Určitě už je na cestě. Myslím, že vozí děti do školy.“

Sponzor se uštěpačně usměje.

„Takže jako obvykle má ta jeho právnička důležitější schůzku než on? Bere to tady Peter jako práci, nebo jako koníčka?“

Jeden člen představenstva si odkáše, napůl žertem a napůl vážně:

„Potřebujeme sportovního ředitele, co nosí kanady, a ne bačkory.“

Sponzor se zaculí a řekne:

„Možná bysme místo něj mohli zaměstnat jeho ženu? Sportovní ředitel v lodičkách by taky docela šel, ne?“

Všichni se smějí. Smích se odráží od vysokých stropů.

Peter vchází do kuchyně, hledá manželku, ale místo ní najde dceřinu nejlepší kamarádku Anu. Ta si zrovna chystá smoothie. Tak to aspoň Peterovi připadá, celá linka je pokrytá nepřátelsky růžovou břečkou, která se kapku po kapce blíží k okraji a chystá se napadnout, porobit a anektovat parkety. Ana si sundá sluchátka.

„Brý ráno. Ten váš mixér se fakt nedá!“

Peter se zhluboka nadechne.

„Ahoj Ano. Dneska jsi tu... brzy.“

„Vždyť jsem tady spala!“ odpoví Ana bezstarostně.

„Zase? To už je... počtvrté v řadě?“

„Já to nepočítám.“

„Jistě. Toho jsem si všiml. Ale nemáš pocit, že by bylo načase, abys zase některý večer zašla domů a... já nevím. Vzala si oblečení ze své vlastní skříně?“

„To je v pohodě. Už jsem si sem v podstatě všechny hadry do-táhla.“

Peter si promasíruje krk a ze všech sil se snaží být z této skutečnosti stejně nadšený jako Ana.

„To je... úžasné. Jenže... nechybíš svému tátovi?“

„V klidu. Dost často si voláme a tak.“

„Jistě, jistě. Ale stejně si myslím, že bys občas měla spát u sebe doma. Ne?“

Ana vloží do mixéru trochu moc neidentifikovatelných zmražených bobulí a kusů ovoce a zaraženě se na Petera podívá.

„Tak fajn. Jenže to bude děsně nepraktický, když už mám všechny hadry tady.“

Peter na ni dlouho tiše zírá. Ana pak zapne mixér bez krytu. Peter se otočí, zamíří do předsíně a stále zoufaleji volá:

„MILÁČKU!“

Maya je pořád ještě v posteli, pomalu drnká na struny, tóny se odrážejí ode zdi a stropu, osamělejší a osamělejší, až se nakonec rozplynou v nicotu. Jsou tichým, opuštěným voláním po společnosti. Maya slyší Anu lomozit v kuchyni a pak poslouchá, jak se frustrovaní rodiče míjejí v předsíni, táta jako vždycky rozespálý a překvapený, jako by se každé ráno probouzel na místě, kde ještě nikdy nebyl, a máma cílevědomá jako sekačka na dálkové ovládání, u které se porouchala funkce rozpoznávání překážek.

Peterova žena se jmenuje Mira, ale v Medvědině jí tak snad nikdy nikdo neřekl. Nakonec to vzdala a prostě je nechala, ať jí říkají „Mia“. Lidé jsou tu tak málomluvní, že se jim asi nechce plýtvat

časem na souhlásky. Když se jí ze začátku někdo ptal na manžela, bavila se tím, že odpovídala: „Myslíte Peera?“ Ale to se na ni pokaždé všichni jen vážně zahleděli a zopakovali: „Ne, Petera!“ V tomhle městě asi ironie mrzne na led, jako všechno. Takže teď se Mira už jen v duchu baví pomyšlením, že dětem dali příkladná nesouhlásková jména „Leo“ a „Maya“, aby na místní matrice nikomu nepraskla hlava.

Mira se pohybuje po domě v pevně daných vzorcích, při oblékání zároveň pije kávu a neustále směřuje přes koupelnu, přes síň a kuchyni někam vpřed. Z podlahy v dceřině pokoji zvedne svetr, složí ho a ani na chvíli Maye nepřestane připomínat, že už je načase odložit kytaru a vstát.

„Jdi se osprchovat, smrdíš, jako by ti vyhořel pokoj a někdo ho hasil Red Bullem. Táta vás za dvacet minut odveze do školy!“

Maya se neochotně, ale životem poučeně vysouká z peřiny. S matkou nemá cenu diskutovat, matka je zkrátka právníčka i doma.

„Táta říkal, že nás do školy povezeš ty.“

„Táta má mylné informace. A řekni prosím Aně, ať po sobě uklidí kuchyni, až si dodělá to smoothie. Mám ji hrozně ráda, je to tvoje nejlepší kamarádka, je mi jedno, že u nás spí častěji než u sebe doma, ale jestli si v naší kuchyni hodlá dělat smoothie, tak ať se naučí nasazovat na mixér poklop, a koukej ji informovat aspoň o těch NEJZÁKLADNĚJŠÍCH funkcích hadru na nádobí. Jo?“

Maya opře kytaru o zeď, zamíří do koupelny, a když se k matce obrátí zády, protočí panenky tak, že na rentgenu by si je spletli s ledvinovými kameny.

„Neprotáčeš laskavě oči. Vidím to, i když to nevidím,“ zavrčí na ni matka.

„Nepodložené spekulace,“ zahudruje dcera.

„Už jsem ti vysvětlovala, že to se říká jen v amerických seriálech!“ protestuje matka.

Dcera odpoví trochu zbytečně silným zabouchnutím dveří od koupelny. Odněkud se ozve Peterovo zavolání „MILÁČKU!“,

Mira zvedne ze země další svetr, když vtom uslyší Anu zařvat „do prdele práce!“ těsně před tím, než jim ovocné smoothie vytapetuje strop v kuchyni.

„Mohla jsem se svým životem naložit úplně jinak, abyste věděli,“ řekne Mira tiše do prázdna a hodí si klíčky od volva do kapsy.

Muži v kanceláři se ještě pořád smějí vtípku o lodičkách, když se ode dveří ozve diskrétní zakašlání. Generální ředitel klubu mávne na uklízečku, ať jde dál, aniž se na ni vůbec podívá. Uklízečka se všem omluví, většina mužů ji naprosto ignoruje, jeden z nich ale ochotně zvedne nohy, když se žena natáhne pro odpadkový koš. Pak zdvořile poděkuje, opět jí nikdo nevěnuje pozornost, Fatima si to vůbec nebere osobně, jejím největším talentem je, že dovede ani trochu nerušit. Až na chodbě se pak chytí za záda a zasténá bolestí. Nechce, aby to někdo viděl a řekl to Amatovi. Její milovaný syn si se vším dělá moc velké starosti.

Amat se zastaví u mantinelu, štípe ho pot v očích, hokejku si položil na led, zpocené ruce mu v rukavicích kloužou, dýchá přerývaně, až ho pálí v krku, ve stehnech mu řádí kyselina mléčná. Tribuny jsou prázdné, ale on k nim stejně občas zabloudí pohledem. Matka mu pořád opakuje, že oba musejí být vděční, a on jí rozumí. Nikdo není téhle zemi, městu, lidem, klubu, okresní správě, sousedům a zaměstnavateli vděčnější než jeho matka. Vděčnost, vděčnost, vděčnost. Tu mají na starosti mámy. A děti mají na starosti sny. A tak Amat sní o tom, že jeho matka jednou bude moct vejít do místnosti, aniž by se musela omlouvat.

Zamrká, aby dostal pot z očí, narovná si helmu, odrazí se bruslí od ledu. A ještě jednou. Ještě. Ještě.

Peter má na telefonu čtyři zmeškané hovory od generálního ředitele klubu, vystresovaně se podívá na hodinky, a když do kuchyně vejde Mira, otočí se k ní. Mira s úsměvem hledí na patlaninu, kterou Ana nechala na lince a na podlaze, a ví, že manžel v duchu

hystericky řve. Oni dva uklízejí naprosto odlišně: Miře vadí obléčení poházené po zemi, Peter k smrti nenávidí cokoli upatlaného. Když se seznámili, vypadal celý jeho byt jako po vloupání, ovšem kromě kuchyně a koupelny, ty se podobaly operačnímu sálu. U Miry doma to bylo přesně naopak. Rozhodně se nedá říct, že by pro sebe byli jako stvoření.

„Tady jsi! Mám zpoždění, nestíhám schůzku v klubu. Nevidělas klíče od volva?“ vydechne Peter.

Pokusil se nasoukat do saka a uvázat si kravatu, což jako obvykle nedopadlo moc slavně. Mira má oděv dokonalý, jako by látka pochlebovala jejímu tělu. Napije se kávy a zároveň si ladným pohybem ruky oblékne kabát.

„Jo.“

Peter má rozčuchané vlasy a v obličejí je celý rudý, ponožky umazané od smoothie, vybafne na ni:

„A nechceš mi prozradit kde?“

„Jsou v mojí kapse.“

„Co? Proč jako?“

Mira ho políbí na čelo.

„To je výborná otázka, cukroušku. Asi jsem zkrátka považovala za vhodné je mít, když tím volvem pojedu do práce. Říkala jsem si, že by bylo trochu nepatřičné, kdyby právnička přijela do práce autem nastartovaným přes dráty.“

Peter se oběma rukama zmateně zatahá za vlasy.

„No ale... sakr... snad si vezmeš malý auto, ne?“

„Ne, s malým autem jedeš ty do servisu. Až odvezeš děti do školy. Mluvili jsme o tom.“

„O tom jsme teda NEMLUVILI!“

Peter nutkavě otře spodek Miřina hrnku utěrkou. Mira se usměje.

„Ale miláčku, je to napsané v kalendáři na lednici.“

„Přece si do něj nemůžeš jet tak něco napsat a mně to NEŘÍCT!“

Mira si s ledovým klidem promne obočí.

„Já jsem ti to řekla. A teď ti to říkám znovu. Neděláme nic jiného, než že si něco říkáme. Zato s nasloucháním je to...“

„Ale Miro, proboha tě prosím. Já mám schůzku! Jestli přijdu pozdě, tak...“

Mira trochu přehnaně kývne.

„Jistě, jistě, miláčku. Jestli přijdu do práce pozdě já, tak nevinný člověk skončí ve vězení. Ale promiň, teď jsem tě přerušila. Jen mi prosím pěkně pověz, co se stane, když přijdeš pozdě ty.“

Peter se co nejtrpělivěji nadechne nosem.

„Zítřka nás čeká nejdůležitější zápas sezony, miláčku.“

„Já vím, miláčku. A zítřka taky budu předstírat, že mě to zajímá. Do té doby ti musí stačit, že to zajímá zbytek města.“

Na Miru jen tak někdo dojem neudělá. To na ní Peterovi přijde nejatraktivnější a zároveň nejotravnější. Peter se snaží vymyslet nějaký argument, ale Mira si jen teatrálně povzdechne, položí klíče od volva na linku, zatne ruku v pěst a zvedne ji manželovi před oči.

„Fajn. Tak si střihneme.“

Peter vrtí hlavou a zadržuje smích.

„Kolik ti je, prosím tě? Osm?“

Mira pozvedá obočí.

„Co je? Bojíš se?“

Peter se rázem přestane usmívat, zavrtá se do ní pohledem a taky zatne ruku v pěst. Mira nahlas napočítá do tří, Peter dá papír, Mira zcela okatě vyčká ještě půl vteřinky a pak rychle ukáže nůžky. Peter na ni zaječí, ale to už se Mira zmocnila klíčků a míří do předsíně.

„Ty švindluješ!“

„Nauč se prohrávat, miláčku. Ahoj, děti, buďte na tatínka hodné. Nebo aspoň středně hodné!“

Peterovi v kuchyni spadne čelist.

„Neodvažuj se jen tak odejít. Ty podvodnice!“

Pak se otočí ke kalendáři na lednici.

„TADY O AUTĚ VŮBEC NIC NE...“

Za Mirou se zabouchnou vstupní dveře. Venku nastartuje volvo. V kuchyni stojí Ana, usmívá se a kolem úst má v širokých kruzích rozpatlané smoothie.

„Už jste nad ní někdy v něčem vyhrál, pane Anderssoně?“

Peter si masíruje kořínky vlasů.

„Byla bys tak hodná, Ano, a zašla říct mým dětem, ať se koukají oblékat?“

Ana horlivě kýve.

„Jasně! Jen to tady trochu uklidím!“

Peter prosebně zavrtí hlavou a donese nové balení houbiček na nádobí.

„Ne... ne... Prosím tě, Ano, nedělej to. Bojím se, že by to pak bylo ještě horší.“

Když smích v kanceláři utichne, podívá se jeden ze sponzorů přísně na generálního ředitele, zaťuká klouby do stolu a řekne:

„Tak co? Myslíte, že nám Peter bude dělat problémy?“

Ředitel si otře čelo a zavrtí hlavou.

„Peter dělá to, co je nejlepší pro klub. Vždycky. To sami víte.“

Sponzor vstane, zapne si sako a dopije kávu.

„Fajn. Já mám ještě jinou schůzku, ale spoléhám na vás, že mu to vysvětlíte. Pěkně mu připomeňte, kdo ho každý měsíc platí. Všichni víme, jak má Suneho rád, ale do médií nesmí proniknout, že klub trpí vnitřními neshodami.“

Ředitel ani nemusí odpovídat. Nikdo neví o tlustých zdech víc než Peter. Ten upřednostní klub. Dokonce i dneska, když mu příkázou vyhodit Suneho.

5

Proč má člověk rád sport?

Možná záleží na tom, jaký ten člověk je. A kde.

Nikdo pořádně neví, kolik je Sunemu vlastně let, patří mezi ty typy, co už dvacet let vypadají na sedmdesát a ani si sami nepamatují, jak dlouho vlastně dělají trenéra áčka. S věkem se přihrbil, kvůli stresu a stravovacím návykům přibral, postavou teď připomíná spíš sněhuláka. Dneska se vypravil do práce mnohem dřív než obvykle, ale když z haly vyjde skupina mužů v oblecích, skryje se mezi stromy a počká, až si posedají do aut a odjedou. Ne že by se styděl, jen chce, aby se tamti nemuseli stydět před ním. Většinu z nich zná celý jejich život, mnohé z nich i trénoval. A že ho chtějí vyhodit a na jeho místo dosadit trenéra juniorů, je nejhůř utajené veřejné tajemství ve městě. Nikdo nemusí Sune-
mu říkat, ať se nepouští do otevřeného konfliktu, on by se tak ke klubu v životě nezachoval a dobře ví, že tady jde o mnohem víc než jen o hokej.

Medvědín je chudá část velkého lesa, ale i tady ještě žije pár boháčů. Ti zachránili klub před krachem a teď chtějí, aby se jim to vrátilo: junioři povedou vítězné tažení mezi elitu. Zítra vyhra-
jí semifinále juniorského mistrovství, příští víkend finále. A až bude okres rozhodovat, kde postaví nové hokejové gymnázium, nebude moct ignorovat město s nejlepším juniorským týmem v zemi. Klub se stane srdcem plánů do budoucna, s novým gym-

náziem přijde nový zimní stadion a hned nato kongresový dům a nákupní centrum. Z hokeje bude víc než hokej, bude z něj cestovní ruch, značka a kapitál. Přežití.

Takže klub je víc než jen klub, je to království, v němž se o moc perou nejsilnější chlapi z lesa, a pro Suneho už tu není místo. Sune se podívá na stadion. Obětoval mu celý svůj život. Nemá rodinu, žádného koníčka, dokonce ani psa. Brzy bude bez práce a neví, z čeho a pro co bude žít. A přesto to nemůže nikomu vyčítat, ani generálnímu řediteli, ani trenérovi juniorů, a už vůbec ne Peterovi. Chudák Peter o tom nejspíš ještě nemá ani tušení, ale oni ho donutí, aby jeho propuštění odklepl on, to on bude katem a pak to bude muset vysvětlovat médiím. Aby si všichni byli jistí, že klub je jednotný a zdi zůstávají i nadále tlusté.

Dříve či později se všechna mužstva musí rozhodnout, čeho chtějí vlastně dosáhnout, a Medvědin už nechce prostě jen hrát. Suneho nahradí trenérem juniorů z jednoho prostého důvodu: když před zápasem mluví se svými svěřenci Sune, má k nim dlouhý projev na téma, že mají hrát hlavně srdcem. Když ale v šatně stojí trenér juniorů, řekne jen jedno slovo: „Vyhraje!“ A junioři vyhrájí. Neprohráli posledních deset let.

Sune si jen už není jistý, jestli hokejový klub opravdu tvoří pouze tohle. Kluci, co nikdy neprohrávají.

Malé auto jede po čerstvě prohrnutých silnicích. Maya se opírá čelem o okénko tak deprimovaně, jak to umí jen někdo, komu je patnáct. Dál na jih už je jaro, ale v Medvědině existují pouze dvě roční období, zimu tu všichni berou tak samozřejmě, že léto vždycy každého zaskočí. Během těch dvou tří měsíců si nikdo nestihne zvyknout na sluneční svit, než jim ho zase vezmou, a po zbytek roku mají lidé občas pocit, že by si nepohoršili, ani kdyby bydleli pod zemí.

Ana tvrdě přetáhne Mayu prsty přes ucho.

„Co blbneš?“ vyjekne Maya a mne si celou polovinu obličeje.

„Nudím se. Něco si zahrajeme!“ žadoní Ana horlivě.

Maya si povzdechne, ale neprotestuje. To proto, že má tu přiblblou závislačku na smoothie hrozně ráda a protože je jim patnáct a máma neustále vykládá, že „už nikdy v životě nebudeš mít takové kamarádky, jako když ti bylo patnáct, Mayo. Ani když s nimi zůstaneš v kontaktu celý život. Už nikdy to nebude takové jako teď“.

„Fajn, tak teda: Chtěla bys bejt radši slepá a umět se skvěle prát, nebo hluchá a umět se skvěle...“ začne Ana.

„Slepá,“ odpoví Maya bez váhání.

To je Anina oblíbená hra, hrají ji spolu odmalička. Z toho, že z některých věcí člověk nevyroste, se dá čerpat pocit bezpečí.

„Vždyť sis ani neposlechla druhou možnost!“ protestuje Ana.

„Seru na druhou možnost. Bez hudby bych nevydržela, ale kdybych už nikdy neviděla ten tvůj otravný ksicht, to bych vydržela klidně.“

„Seš nerdka,“ vzdychne si Ana.

„Seš pako,“ zaculí se Maya.

„Fajn, tak hele: Chtěla bys radši mít pořád nos plnej holubů, nebo chodit s klukem, co má pořád nos plnej holubů?“

„Radši bych měla holuby já.“

„To o tobě fakt docela dost vypovídá.“

„Spíš to fakt docela dost vypovídá o tobě, když tě to vůbec napadlo.“

Ana se pokusí Mayu praštit do nohy, ale ta mrštně uhne a boxne kamarádku do ruky. Ana vykřikne a pak se obě rozesmějí. Samy sobě.

V patnácti má člověk přátele. Pak už je nemá nikdy.

Na předním sedadle sedí Leo. Za život si vypiloval dokonalou schopnost ignorovat zvukovou frekvenci své sestry a její nejlepší kamarádky. Teď se otáčí k otci a ptá se:

„Přijdeš se dneska podívat na můj trénink?“

„No... pokusím se... ale máma přijde!“ odpovídá Peter.

„Máma chodí vždycky,“ říká Leo.

Dvanáctiletý kluk to myslí jako holé konstatování, ne výčít-ku. Ale Peter to tak stejně bere. Dívá se na hodiny v autě tak často, až do nich musí zatukat, aby se přesvědčil, že stále ještě jdou.

„Jste vystresovanej?“ ptá se ze zadního sedadla Ana takovým tím tónem, ze kterého má člověk chuť začít kolem sebe házet věcmi, pokud je opravdu vystresovaný.

„Jen spěchám na schůzku, Ano. Děkuju za optání.“

„S kým?“ pokračuje Ana.

„S ředitelem klubu. Potřebujeme probrat zítřejší zápas juniorů...“

„Ty vole, všichni furt melou o juniorech... Je vám jasný, že je to jenom blbá hra? Vždyť nikoho pořádně nezajímá.“

Ana jen žertuje, hokej miluje, ale Maya hned sykne:

„Tohle mu dneska fakt neříkej!“

„Je schopnej vybouchnout,“ souhlasně podotýká Leo.

„Jak vybouchnout? Kdo tady vybuchuje?“ diví se Peter.

Maya se k němu ze zadního sedadla rychle nakloní.

„Nemusíš nás vozit až ke škole, tati. Klidně zastav tady.“

„Mně to vůbec nevadí,“ tvrdohlavě protestuje Peter.

„Nevadí... tobě možná,“ vzdychne si Maya.

„Co to má znamenat? Ty se za mě stydíš nebo co?“

Ana jim přispěchá na pomoc:

„Jo.“

Leo si taky přisadí:

„A taky nechce, aby tě před školou někdo viděl, protože to by se pak seběhli všichni z její třídy a chtěli se bavit o hokeji.“

„A co na tom? Tohle je hokejové město!“ užasne Peter překvapeně.

„Ale kvůli tomu snad všichni nemusí žít jenom hokejem,“ uklouzne Maye, která vážně přemýšlí, že otevře dveře a za jízdy vyskočí ven, sníh je pořád ještě hluboký, určitě by si nic nezlomila, za ten risk by to stálo.

„Proč TOHLE říkáš? Proč TOHLE říká, Leo?“ běduje otec z místa řidiče.

„Mohl bys zastavit? Nebo aspoň zpomalit, to by úplně stačilo,“ žádá ho Maya.

Ana mezitím nadšeně ťuká Leovi na rameno.

„Hele, Leo, poslouchej: Co bys radši? Už nikdy nehrát hokej, nebo počítačový hry?“

Leo kradmo zašilhá po otci. Zahanbeně zakašle. Začne si odepínat pás a šátrá rukou po klice. Peter zničeně vrtí hlavou.

„Neopovažuj se na to odpovídat, Leo. Neopovažuj se.“

Mira sedí ve volvu, jede pryč z Medvědína. Ráno slyšela, že Peter v koupelně zvrací. Když v tomhle městě sport takhle mává s dospělými chlapy, copak asi provede s těmi sedmnáctiletými kluky, co mají zítra hrát? Ženy z Medvědína si vyprávějí takový starý vtípek: „Chtěla bych, aby se na mě manžel díval stejně, jako se dívá na hokej.“ Mira se tomuhle žertu nikdy nesmála, protože až moc dobře chápe jeho původ.

Ví, co si o ní vykládají chlapi z města, ví, že má na míle daleko k loajální manželce sportovního ředitele, jakou si představovali, když Petera angažovali. Tady se na klub nedívají jako na zaměstnavatele, ale jako na armádu, vojáci se musí dostavit do zbraně, když je povolají, a rodiny jsou povinny jim ode dveří hrdě mávat. S generálním ředitelem klubu se Mira prvně setkala na golfovém turnaji pořádaném sponzory, během drinku před večeří jí vtiskl do ruky svou prázdnou sklenici. V jeho hokejovém světě se pohybovalo tak málo žen, že když uviděl jednu neznámou, automaticky ji považoval za servírku.

Poté co mu ten omyl došel, se jen zasmál, jako by to Miře také mělo připadat vtípné. A když nepřipadalo, povzdychl si a řekl něco jako: „Copak nemáte ani špetku smyslu pro humor?“ Když mu pak oznámila, že hodlá dál pracovat — stejně jako Peter —, vyhrkl překvapeně: „Ale kdo se bude starat o děcka? Ty snad musí někdo kojít, ne?“ Mira se tehdy opravdu snažila jeho komentář přejít mlčením. No možná ne „opravdu“, ale i teď zpětně by přisáhala, že se „snažila“. Nakonec se na ředitele obrátila, významně ukázala na jeho prsty tlusté jako burty, v nichž svíral krevetový

chlebiček, a na břicho, které se dmulo pod zoufalými knoflíky košile, a řekla: „Myslela jsem, že to byste si mohl vzít na starost vy. Máte větší prsa než já.“

Když příště pořádali golfový turnaj, vyškrtli z pozvánek formulku „s doprovodem“. Hokejový svět mužů se rozpínal, svět žen smrskával a nic nedokazuje Miřinu lásku k Peterovi víc, než že ten den nejela ke stadionu a nedala tam někomu přes hubu. Postupně se naučila, že v Medvědině musí mít člověk hroší kůži: to funguje jak proti zimě, tak proti urážkám.

Od těch dob už uběhlo deset let a Mira zjistila, že dost pomáhá také kvalitní autorádio. A tak teď zvyšuje hlasitost. Pouští si Mayiny a Leovy oblíbené „jupíky“, ne snad proto, že by se jí nějak zvlášť líbily, ale protože si tak připadá svým dětem blíž. Když jsou děti malé, rodiče si myslí, že ty výčitky svědomí, se kterými od nich každé ráno odjíždějí, je někdy přejdou. Jenže ony nepřejdou a naopak se zhoršují. A tak má matka v telefonu oblíbenou hudbu svých dětí, písničky vybrané podle toho, že když se ozvou z rádia, alespoň jedno z dětí začne řvát: „JUPÍ! DEJ TO NAHLAS!“ Pouští si je tak hlasitě, až basy otrásají dveřmi, protože občas ji to lesní ticho dohání k šílenství. Slunce zapadá za stromy celý rok už brzy odpoledne a člověk z velkoměsta, kde příroda slouží především jako motiv na tapetu do obývacího nebo na spořič obrazovky, tomu jen těžko uvyká.

V Medvědině samozřejmě všichni velkoměsta nenávidí, nosí v sobě zlost, že veškeré přírodní zdroje se nacházejí v lese, ale veškeré peníze končí někde jinde. Občas to vypadá, že zdejší mají dokonce radost z místního nehostinného klimatu, nesnese ho totiž jen tak někdo, což jim připomíná jejich vlastní sílu a zarputilost. První úsloví, které Peter Miru naučil, znělo: „Medvědi serou na mech a všichni ostatní serou na Medvědin, takže v lese se o sebe staráme sami!“

Na některé aspekty zdejšího života si Mira zvykla, jiné nepochopí nikdy. Třeba jak je možné, že ve městě, kde všichni chodí na ryby, je přesně nula sushi restaurací, nebo třeba proč si lidé, kteří jsou tak drsní, že se usadili v podnebí, kde pomalu nevydrží

ani divoká zvěř, nedokážou říkat pravdu do očí. Mlčení je v Medvědině vždycky doprovázeno studem. Mira si ještě vzpomíná, co jí Peter odpověděl na otázku, proč místní tak nesnášejí lidi z velkoměst: „Lidi z velkoměst se málo stydí.“ Peter se vždycky bál, co si o nich ostatní pomyslí, a byl schopný se úplně zhrozit, když je někdo pozval na večeři a Mira s sebou koupila moc drahé víno. Právě proto se taky odmítl usadit v nějakém dražším domě na Vrchu, i když by na to díky Miřinu platu měli. V malém domku v centru města bydleli čistě ze slušnosti a Mira dokonce nezlákala Petera ani tím, že by mohl mít „víc místa na elpíčka“.

Deset let, a Mira se pořád ještě nenaučila s Medvědinem žít, jen s ním koexistovat. A kvůli tomu tichu má pořád ještě nutkání koupit si buben a zahrát si v ulicích na karnevalový průvod. Ještě trochu zvyšuje hlasitost rádia. Bubnuje do volantu. Zpívá tak rozvášněně, že málem sjede ze silnice, když se jí vlasy zachytí o hranu zpětného zrcátka.

Proč se zajímá o sport? Nezájímá se o něj. Zajímá se o lidi kolem sportu. Protože sní o létě, jen jednom jediném, v němž by její muž dokázal pohlédnout svému městu do očí a nesklopit zrak.

Sune míří ke vchodu na stadion a hrudník mu pod těžkými rameny stoupá a klesá. Poprvé v životě se cítí na svůj věk, pohybuje se rosolovitě, jako by někdo navlékl teplákovku na kupu medúz. Když však otevře dveře, rozhostí se v něm jako každý den hluboký vnitřní klid. Tohle je jediné místo na světě, kterému skutečně rozumí. A tak zavzpomíná, co mu dalo, nebo spíš co se mu to chystají sebrat. Celý život ve službách sportu, to nemá jen tak kdekdo. Odměnou mu bylo pár kouzelných okamžiků a taky skutečnost, že směl přihlížet zrodu dvou jedinečných talentů.

Tomu ti křupani z velkoměst nikdy neporozumí, jaké to je, objevit obrovský talent v maličkém klubu. Je to jako spatřit kvetoucí třešeň ve zmrzlé zahradě. Můžete na to čekat roky, celý život, klidně dva, a stejně je zázrak zažít to byt' jen jednou. A dvakrát je to holá nemožnost. Pokud nejste z Medvědína.

První byl Peter Andersson. To už je víc než čtyřicet let. Sune, tehdy novopečený trenér áčka, si ho všiml v bruslařské školičce. Vychrtlého klučiny s poděděnými rukavicemi. Jeho táta byl ochlasta a kluk měl po celém těle modřiny, kterých si každý všiml, ale nikdo se na ně neptal. Hokej ho ale viděl, když si ho nikdo jiný nevšímal. A svou podivuhodnou silou mu změnil život. Klučina jednoho dne dospěl, dovedl odepsaný klub od pokraje krachu na druhé místo v zemi a pak to sám dotáhl až do NHL, zdolal nemožnou cestu z lesa ke hvězdám. Než mu tragický osud zase všechno vzal.

To Sune tehdy po pohřbu zavolal jemu a Míře do Kanady, že Medvědín potřebuje sportovního ředitele. Že jeden klub a jedno město potřebují zachránit. A Peter potřeboval něco zachraňovat. A tak se Anderssonovi odstěhovali zpátky domů.

Druhý talent se zrodil zhruba před deseti lety. Sune s Peterem tehdy vybočili z rojnice v lese, protože Sune si uvědomoval, že hledají hokejistu, zatímco všichni ostatní si mysleli, že hledají obyčejného kluka. Za svítání našli Kevina u jezera, s omrzlými tvářemi a s medvědí pohledem. Peter pak sedmiletého chlapce odnesl domů. Sune tiše kráčel vedle něj a klidně a zhluboka dýchal nosem. Uprostřed zimy opět městem zavoněla třešeň.

A když se téhož roku jeden zamlklý dvaadvacetiletý hráč áčka rozhodl vzdát boj s vleklými zraněními a nedostatkem talentu, byl to Sune, kdo ho na parkovišti zadržel. Tam, kde všichni ostatní viděli neúspěšného hráče, on viděl budoucího skvělého trenéra. Ten kluk se jmenoval David, nejistě postával před Sunem a pak šeptl: „Já ale nejsem dobrý trenér“, načež mu Sune vtiskl do dlaně píšťalku a řekl: „Kdo si myslí, že je dobrý trenér, nebude dobrý nikdy.“ Davidovým prvním týmem byla parta sedmiletých kluků, mezi nimi Kevin. David jim řekl, aby vyhráli. A oni vyhráli. A pak už vyhrávat nepřestali.

Ted' je Kevinovi sedmnáct, David trénuje juniory a příští rok budou oba v áčku. Spolu s Peterem tvoří svatou trojici budoucnosti: ruce na ledě, srdce na střídačce, mozek v kanceláři. Vlastní objevy přinesou Sunemu zkázu. Peter ho vyhodí, David

dostane jeho práci a Kevin všem dokáže, že to bylo správné rozhodnutí.

Jeden starý muž kdysi viděl budoucnost. Ta už je teď za ním. Sune otevírá dveře haly a nechává se obklopit všemi jejími zvuky.

Proč se zajímá o sport? Bez něj bude jeho život tichý.

Proč? Na to se Amata nikdy nikdo nezeptal. Hokej bolí a žádá si nelidské oběti, fyzické, psychické i duchovní. Láme nohy, trhá vazy a každé ráno ho ještě před svítáním tahá z postele. Žere mu všechnen čas, polyká veškerou sílu. Tak proč? Protože mu jednou, když byl malý, někdo řekl, že „neexistují bývalí hokejisté“, a on přesně chápe, jak je to myšleno. To bylo v bruslařské školičce, Amatovi bylo pět a na led si s dětmi přišel promluvit trenér áčka. Sune byl už tehdy tlustý a starý, ale podíval se Amatovi zpřímá do očí a řekl: „Někteří z vás se narodili s talentem, jiní ne. Někteří z vás dostali všechno zadarmo, jiní vůbec nic. Ale запиšte si za uši, že na ledě jste si všichni rovní. A taky si zapamatujte tohle: Vůle vždycky porazí kvalitu.“

Dítě se snadno zamiluje do toho, o čem mu řeknou, že v tom bude nejlepší, pokud bude dost chtít, a nikdo nechtěl víc než Amat. Hokej byl pro něj a jeho matku cestou do společnosti. A Amat z něj chtěl vytřískat ještě víc, hodlal si jím zajistit i cestu nahoru.

Teď ho bolí celé tělo do posledního místečka, každá buňka škemrá, aby toho už nechal. Ale on stejně udělá kličku, vyžene mrkáním pot z očí, pevně stiskne hokejku a zařízne se bruslemi do ledu. A rozjede se co nejrychleji a nejrazantněji. A ještě. Ještě. Ještě.

Každá věc někdy dospěje do bodu, kdy už nás nemůže překvapit. Platí to pro lidi, ale ještě víc pro hokej. Téhle hře už pár geniálních mozků věnovalo celý život, jedna příručka tlustší než druhá rozebrala veškeré teorie na prvočinitele. Po většinu dní každý

vidí, že převratné nápady došly, že trenéři, jeden sebevědomější než druhý, už vymysleli, řekli a sepsali úplně všechno. Ale za jiných, zvláštních dní nám led zjevuje věci, které se popsat nedají. Věci, které překvapí. Které všechno změní. Na takovou chvíli se nedá připravit, kdo se chce tomuhle sportu věnovat, musí věřit, že až ta chvíle nastane, tak ji pozná.

Na tribunu zrovna vchází správce, aby do starého zábradlí zasadil nové šrouby. Vidí Suneho otevírat dveře a to ho překvapí, za normálních okolností sem Sune nikdy nechodí takhle brzy.

„To sis dneska pořádně přivstal,“ směje se.

„Před závěrečnou sirénou je potřeba máknout nejvíc,“ odpovídá Sune unaveně.

Správce smutně kývne. Suneho výpověď je zkrátka nejhůř utajené veřejné tajemství ve městě. Stařec stoupá po schůdcích tribuny do své kanceláře, když vtom se najednou zastaví. Správce povytáhne obočí, Sune ukáže na kluka na ledě. Přimhouří oči, zrak už mu neslouží jako dříve.

„Kdo to je?“

„Amat. Je mu patnáct, hraje za dorost.“

„Co tady dělá tak brzy ráno?“

„Je tu takhle každý den.“

Amat si na led mezi čáry položil rukavice, čepici a bundu jako značky. Co nejrychleji dojede až k nim, změní směr, aniž ztratí rychlost, najednou se zastaví a razantně vypálí. Puk mu nikdy neskouzne z hokejky. Tam a zpátky. Pětkrát. Desetkrát. Bez ztráty intenzity. Pak střela. A na konci každé jízdy skončí puk ve stejném místě sítě. A ještě. Ještě.

„Každé ráno? Dostal to od někoho za trest nebo co?“ podivuje se Sune.

Správce se směje.

„On prostě miluje hokej. Pamatuješ si ještě, jaký je to pocit, starý brachu?“

Sune neodpoví, jen něco zamumlá při pohledu na hodinky a dál stoupá po tribuně. Už je skoro v poslední řadě, ale pak se znovu zastaví. Chtěl by jít dál, jenže srdce ho neposlouchá.

Viděl Amata v bruslařské školičce, všechny ty kluky tam viděl, ale tehdy to nebylo takhle zřetelné. Hokej je sport, který odměňuje opakování. Stejný cvik, stejný pohyb, dokud se vám reakce nevpálí do míchy jako instinkt. Puk jen neklouže, taky nadskakuje, takže zrychlení je důležitější než maximální rychlost, koordinace očí a rukou je důležitější než síla. Led vás soudí podle schopnosti změnit směr a myšlenku rychleji než ostatní, ta odlišuje velikány od zbytku.

Dnů, kdy nás tahle hra ještě dokáže překvapit, je mizivě málo. A když se to stane, nikdo nás předem nevaruje, musíme jen věřit, že to poznáme. Takže zatímco řezavý svist bruslí doléhá až na tribunu, Sune se zastaví, jeden nádech ještě váhá, ale pak se naposledy ohlédne přes rameno. Sleduje patnáctiletého kluka, jak se s hokejkou v jemném stisku otáčí, pak ji znovu pevně sevře a bleskurychle se rozjede, tenhle okamžik si Sune bude pamatovat jako jedno z největších životních požehnání: potřetí se v Medvědině stal svědkem nemožného.

Správce zvedne oči od šroubů v zábradlí a sleduje, jak si starý trenér sedá do poslední řady na tribuně. Nejdřív to vypadá, že se mu udělalo špatně. Pak si správce uvědomí, že mu to tak připadá jen proto, že ještě nikdy neviděl Suneho se smát.

Sune zhluboka dýchá nosem a do očí se mu derou slzy, celou halou náhle zavoní třešeň.

Proč se lidé zajímají o sport?

Protože sport vypráví příběhy.

6

Když Amat opouští led, každický centimetr látky, kterou má na těle, je tak promáčený potem, až je průsvitný. Z horní řady tribuny ho sleduje Sune. Kluk má štěstí, vůbec si trenéra áčka nevšiml, kdyby ano, okamžitě by znervózněl a spadl na led nosem napřed.

Když odejde, Sune zůstane na svém místě. Starý je už dlouho, ale dneska to na něj nějak zvlášť doléhá. Na světě jsou dvě věci, které nám velmi šikovně prozradí, že jsme zestárlí: děti a sport. V hokeji má hráč v pětadvaceti zažitou rutinu, ve třiceti je veterán, v pětatřiceti v důchodu. Sunemu je dvakrát tolik. S věkem už se to tak zkrátka má, Sune se přihrbil a ztloustl, častěji si myje lebku mýdlem, než si češe vlasy hřebenem, a víc ho teď štvou úzké židle a nekvalitní zipy na bundách.

Když se ale za Amatem zavřou dveře, vdechne ještě jednou vůni kvetoucí třešně. Patnáct let. Bože, taková budoucnost. Sune se stydí, že si ho všiml až teď, ten kluk se musel za poslední dobu vypracovat přímo skokově, zatímco všichni ostatní viděli jen juniory. Ještě před pár lety by Sunemu takový talent neunikl. Nemůže to svádět jen na staré oči, má i staré srdce.

Dobře ví, že už v klubu nebude dost dlouho na to, aby toho kluka mohl trénovat, jen doufá, že ho nikdo nesrazí na kolena a jeho talent nezničí. Nebo že to s ním nikdo moc neuspěchá. Bohužel taky ví, že takové přání je bezpředmětné, protože jakmile si ostatní všimnou, co v Amatovi je, budou z něj chtít okamžitě vymáčkout co nejlepší výsledky. Klub to potřebuje, město si to žádá. Sune tenhle spor s vedením svádí už léta a prohrává.

Převyprávět dlouhou verzi toho, proč Suneho z klubu vyhodí, by trvalo celé dny. Krátká sestává z pouhých dvou slov: Kevin Erdahl. Sponzoři, představenstvo i ředitel po Sunem chtěli, aby nechal tohle zázračné dítě hrát v áčku, ale on to odmítl. V jeho světě činí z kluka chlapa víc než jen hormony, dospělý hokej vyžaduje nejen talent, ale i vyzrálost, a Sune viděl víc hráčů, které zničilo, že dostali šanci příliš brzy, než těch, které zničilo, že ji dostali příliš pozdě. Jenže jeho tady už nikdo neposlouchá.

Lidé z Medvědína jsou hrdí na to, že neumějí prohrávat. Sune ví, že na tom nese lví podíl viny. To on všem hráčům a členům vedení od prvního dne, kdy sem vkročili, vštěpoval heslo „klub na prvním místě“. Hlavní je vždy dobro klubu, nikdy ego jednotlivce. A oni to teď použijí proti němu. Mohl si zachránit práci, kdyby nechal Kevina hrát v áčku, a hrozně rád by s jistotou věděl, že je dobře, že to neudělal. Jenže on už si není jistý ničím. Možná mají vedení a sponzoři pravdu, možná je jen stará dubová palice, které dávno ujel vlak.

David leží na podlaze doma v kuchyni. Je mu třicet dva a zrzavé vlasy má tak rozcuchané, až to vypadá, že mu chtějí z hlavy uletět. Když byl malý, kvůli vlasům ho šikanovali, jiné děti zase ve škole dělaly, že si o jeho kšticí spálily ruku, a tak se David naučil prát. Neměl žádné kamarády, takže mohl veškerý čas věnovat hokeji. Nikdy si nenašel žádné jiné zájmy, a proto byl nejlepší.

Teď z něj na podlahu kape pot, pod kuchyňským stolem zuřivě dělá kliky, na stole leží počítač, na kterém celou noc běžela videa starých zápasů a tréninků. Práce trenéra juniorů v HC Medvědín z něj udělala člověka, kterého je snadné pochopit, ale je nemožné s ním žít, a když se na něj jeho přítelkyně naštve, tvrdí, že David je typ chlapa, kterého „vyprudí i stěny v prázdném pokoji“. A možná je to pravda, David se totiž neustále tváří, jako by byl v opozici. Lidé mu odjakživa říkali, že všechno bere hrozně vážně, a právě proto se k němu hokej tak dobře hodí. Nikdo v klubu si nemyslí, že hokej je možné brát až příliš vážně.

Zítřejší zápas bude nejdůležitějším dnem v životě juniorů i v životě Davidově. Filozofičtější smýšlející trenér by svým svěřencům možná řekl, že tohle bude posledních šedesát minut, které stráví na ledě jako děti, většině z nich bude ještě letos osmnáct, dospějí a postoupí mezi seniory. Jenže David není žádný filozof, a tak týmu jako vždycky řekne jedno jediné slovo: „Vyhrajte.“

David zdaleka nemá v týmu nejlepší hráče země. Ale má ty nejdisciplinovanější a nejlíp takticky proškolené. A taky spolu hrají celý život a mají Kevina.

Málokdy hrají pohledně, David věří v pedantskou strategii a silnou obranu, ze všeho nejvíc však věří ve výsledky. Přestože vedení a rodiče do něj neustále hučí, ať dá hráčům trochu „volnou ruku“, aby mohli hrát „zábavnější hokej“. David ani neví, co je to „zábavný hokej“, zná jen smutný hokej: to je, když soupeř dá víc gólů než vy. David nikdy nikomu nepodlézal, v životě nevzal do týmu syna manažera sponzorské firmy jen proto, že mu to řekli. Je nekompromisní, ví, že kvůli tomu nemá zrovna moc přátel, ale je mu to jedno. Chceš, aby tě měli rádi? Tak se musíš dostat na nejvyšší stupeň vítězů. A tak David dělá všechno pro to, aby se tam dostal. Proto se na svůj tým nedívá stejně jako ostatní, ví totiž, že Kevin je sice nejlepší, ale ne vždycky nejdůležitější.

Na počítači na stole zrovna běží video zápasu, který sehráli během téhle sezony, jeden protihráč vyráží ke Kevinovi se zjevným úmyslem napadnout ho zezadu, ale v další chvíli se válí na ledě on sám. A nad ním stojí jiný hráč Medvědína, číslo šestnáct, už bez helmy a rukavic. Pouští se do soupeře pěstmi.

Kevin je možná hvězda, ale Benjamin Ovič je srdce týmu. Benji je totiž jako David, udělá všechno, co je potřeba. Takže trenér mu už od dětství do omrzení opakuje jednu a tu samou zásadu: „Ser na to, co řeknou lidi, Benji. Až vyhrajeme, budou nás mít rádi.“

Benjimu je sedmnáct a matka ho budí brzy ráno tak, že ho oslovuje celým jménem. Tak mu říká jen ona. „Benjamine.“ Všichni ostatní mu říkají Benji. Benji si ještě poležívá v posteli, v nejmenším

pokoji posledního řadového domu na samém okraji Medvědína, kde už za rohem začíná Dolina, dokud pro něj matka nepřijde potřetí nebo počtvrté. Teprve když se jí do pobídek začnou plést slova z rodné řeči, vysouká se Benji z postele, protože v tu chvíli už jde do tuhého. Matka a Benjiho tři starší sestry se k rodné řeči uchylují, jen když potřebují vyjádřit obrovskou zlost nebo nekonečnou lásku, tahle země jednoduše nemá dost slovní zásoby na to, aby vystihla, jaká je Benji líná lemra, ani že jejich láska k němu je hlubší než deset tisíc zlatých studní. Jeho matka obsáhne obojí jedinou větou. V tomhle ohledu je to výjimečný jazyk.

Matka sleduje, jak Benji odjíždí na kole. Vadí jí, že ho musí budit ještě před východem slunce, ale dobře ví, že kdyby syna nevypakovala z domu, než sama odjede do práce, sám by se k odchodu nepřiměl. Je samoživitelka se třemi dcerami, ale nejvíc na světě se bojí o tohohle sedmnáctiletého kluka. Kluka, který se příliš málo stará o budoucnost a příliš se nechává týrat minulostí, nic na světě nemůže matku rmoutit víc. Její malý Benjamin, do kterého se místní holky tak snadno zamilovávají. Chlapec s nejkrásnějším obličejem, nejsmutnějšíma očima a nejdivočejším srdcem, jakého kdy viděly. Jeho matka tohle všechno ví, protože se vdala za muže, který vypadal úplně stejně, a na takové kluky v životě nečeká nic než problémy.

David si doma ještě uvaří kávu, každé ráno si udělá konvici navíc a tu si nalije do termosky, káva na stadionu je tak nechutná, že nabídnout ji někomu by se mělo považovat za trestný čin napadení. Na počítači zrovna běží záznam zápasu, v němž se za Kevinem řítí rozzuřený bek, když tu náhle se za bekem objeví Benji, zasadí mu ránu hokejkou do zátylku a hráč po hlavě přistane na vlastní střídačce. Za Benjim rázem vystartuje polovina soupeřova týmu, aby se pomstila, a on už na ně čeká se sundanou helmou a zaťatými pěstmi. Rozehnat rvačku trvalo rozhodčím deset minut. A Kevin mezitím, nedotčený a nezraněný, v pohodě dojel na střídačku a posadil se.

Někteří omlouvají Benjiho temperament těžkým dětstvím, otec mu zemřel, když byl ještě malý. Tohle David nikdy nedělá, on Benjiho povahu miluje. Ostatní ho nazývají „problémovým dítětem“, jenže vlastnosti, které jsou mimo led problémové, z něj v hale dělají výjimečného hráče. Když má zajet pro puk do rohu k mantinelům, je jedno, jestli mu v cestě stojí hadi, trollové nebo veškeré stvůry pekelné, Benji se prostě vrátí s pukem. A když si někdo brousí zuby na Kevina, prorazil by Benji betonovou zeď, aby se postavil mezi ně, takové věci se nedají naučit. Každý ví, jak je Kevin dobrý, všichni skauti všech elitních klubů v zemi se ho pokoušejí přetáhnout, což znamená, že v každém soupeřově týmu se najde minimálně jeden psychopat, který ho chce zranit. Takže David to nebere tak, že se Benji v každém zápase bez výjimky prostě „porve“. On se nerve. Chrání nejdražší investici, jakou tohle město kdy mělo.

Slovo „investice“ ale David přestal používat před svou přítelkyní. Protože ona na to pak říká: „Jak můžeš takhle mluvit o sedmnáctiletém klukovi?“ David už ví, že nemá cenu jí to vysvětlovat. Tenhle aspekt hokeje člověk buď pochopí, anebo ne.

Jakmile je Benji matce z dohledu, zastavuje se na silnici mezi vilovou čtvrtí a zbytkem města a zapaluje si joint. Plní plíce kouřem, cítí, jak do něj stoupá sladký klid a pomalu se v něm usazuje. Husté dlouhé vlasy mu ve větru tuhnou, ale zima Benjimu nevadí. Pořád jezdí na kole bez ohledu na počasí. David na trénincích často chválí jeho svaly na nohou a rovnováhu. Benji to nikdy nekomentuje, protože kdyby řekl, že to má z toho, „jak jezdí denně zhlunej jako svině hlubokým sněhem“, asi by to trenéra zrovna nenadchlo.

Cestou k nejlepšímu kamarádovi projede celý Medvědín: mine továrnu, která je největším zdejším zaměstnavatelem, ale už tři roky po sobě „zvyšuje efektivitu nakládání s lidskými zdroji“, což je vznešenější výraz pro propouštění. Pak mine velké potraviny, které z Medvědína vytlačily všechny menší obchůdky. Domy na nákupní třídě v různém stadiu rozkladu

a průmyslovou zónu, která je čím dál tím tišší. Sportovní potřeby, kde mají jedno oddělení pro lov a rybaření, druhé oddělení pro hokej a tím to hasne. O kousek dál je hospoda Kožich, díky obvyklé klientele ideální podnik pro zvědavého turistu, který zoufá po pravé domácí nakládačce.

Na kraji lesa, západně od města, je ještě autoservis a dál mezi stromy provozuje Benjiho starší sestra chovnou stanici. Chová štěňata a prodává je jako lovecké a hlídací psy. Nikdo z okolí už je nechce jen jako společníky.

Na tomhle místě se nedá milovat skoro nic než hokej, ale Benji v životě stejně moc jiného nemiloval. Vdechne kouř. Ostatní kluci mu pořád opakuji, že ho z týmu vyhodí, jestli se David dozví, že kouří trávu, ale Benji se pokaždé jen zasměje, je si naprosto jistý, že jeho nikdy nevyhodí. Ne proto, že by na to byl příliš dobrý, to vůbec ne, ale proto, že je na to příliš dobrý Kevin. Kevin je klenot, Benji pojišťovna.

Sune naposledy vzhledne ke stropu haly. Dívá se na vlajky a dresy, vzpomínky na muže, které si brzy nikdo nebude pamatovat, protože na to všichni budou moc mladí. Vedle nich visí otrhaný transparent s bývalým klubovým mottem: „Kultura, hodnoty, sounáležitost.“ Ten sem pověsil Sune, ale už přesně neví, co to má vlastně znamenat. A není si jistý, jestli to věděl tehdy.

„Kultura“ je ve sportovním kontextu podivné slovo, všichni ho používají, ale nikdo tak docela nechápe jeho obsah. Kluby strašně rády mluví o tom, jak vytvářejí kulturu, ale v konečném důsledku jim záleží jen na jednom: kultuře vítězství. Sune dobře ví, že tak je to na světě všude, ale má pocit, že na malém městě je to nějak víc znát. Milujeme vítěze, i když jde velmi často o lidi, které vůbec není lehké mít v lásce. Skoro všichni jsou posedlí, sobečtí a bezohlední. Ale to je jedno. Odpouštíme jim. Protože když vyhrávají, máme je rádi.

Stařec se zvedne, v zádech mu křupne, v srdci ho bodne, zamíří do své kanceláře. Zavře za sebou dveře. Osobní věci už má sbalené v krabici pod stolem. Až mu dají výpověď, neztropí

scénu, nedá rozhovor médiím, prostě jen zmizí. Tak je vychovávaný a tak vychovával i ostatní. Klub na prvním místě. Vždycky klub na prvním místě.

Jak se z těchhle dvou stali nejlepší kamarádi, to v podstatě nikdo nechápe, zato všichni už dávno vzdali pokusy je rozdělit. Benji zazvoní u dveří vily, která je větší než půlka bloku, v němž bydlí on.

Otevře mu Kevinova matka, přívětivě, ale nervózně se na něj usměje, k uchu si tiskne telefon, Kevinův otec krouží po domě a taky hlasitě diskutuje s telefonem. V hale na zdi visí rodinná fotka, jenže všechny tři Erdahlovy vedle sebe viděl Benji vždycky jen na ní. Ve skutečnosti je pokaždé jeden v kuchyni, druhý v kanceláři a Kevin na zahradě. Prásk-prásk-prásk-prásk-prásk. Někdo zavře dveře a omluví se do telefonu: „Ano, promiňte, to dělá můj syn. Přesně tak, ten hokejista.“

V tomhle domě nikdo nikdy nezvyšuje ani netlumí hlas, z komunikace jsou amputovány veškeré emoce. Kevin je nejrozmazlenější a zároveň nejmíň rozmazlený kluk, jakého kdy Benji potkal. Lednice je plná krabiček s jídly připravenými přesně podle výživového plánu klubu, každý třetí den je sem vozí cateringová firma. Kuchyňská linka téhle vily byla třikrát dražší než celá řadovka Benjiho matky, ale nikdy na ní nikdo nevaří. V Kevinově pokoji je všechno, po čem kdy který sedmnáctiletý kluk zatoužil, a navíc sem od jeho tří let nevkročil jiný dospělý než uklízečka. Nikdo v celém Medvědíně neinvestoval do sportovních aktivit svého dítěte tolik peněz, nikdo nevěnoval klubu větší sponzorský příspěvek než firma Kevinova otce, ale Benji stejně neviděl Kevinovy rodiče na tribuně víckrát, než by spočítal na prstech jedné ruky poté, co by mu dva utrl soustruh. Benji se na to Kevina jednou zeptal. Kevin opáčil, že „rodiče hokej nezajímá“. Benji vyzvídál, co je teda zajímavá. Kevin odpověděl „úspěch“. To jim bylo deset.

Když Kevin doma řekl, že z celé třídy napsal nejlepší písemku z dějepisu a dostal čtyřicet devět bodů z padesáti, zeptal se jeho

otec naprosto lhotejným tónem: „A cos měl špatně?“ Perfektní výsledky nejsou u Erdahlových cílem, ale normou.

Jejich domov je bílý a pravoúhlý jako z reklamy na vodováhu. Když se nikdo nedívá, strčí Benji do botníku a nenápadně ho o centimetr posune, štouchne do dvou fotek na zdi, aby visely trochu nakřivo, a pak se ještě rychle projde po koberci v obývacíku a palcem nenápadně vyryje do chlupů pár rýh. Když dojde k proskleným dveřím na verandu, uvidí v jejich odrazu Kevinovu matku, jak ho sleduje a mechanicky po něm zase všechno vrací na své místo, aniž přeslechne jediné slovo z telefonního hovoru.

Benji vyjde na zahradu, donese si židli, sedne si vedle Kevina, zavře oči a poslouchá bouchání. Kevin si udělá pauzu, límeček dresu má celý propocený.

„Jsi nervózní?“

Benji ani neotevře oči.

„Vzpomínáš si, jak jsi s náma šel poprvý do lesa, Keve? Nikdy předtím jsi na lovu nebyl, pušku jsi držel, jako by ses bál, že tě pokouše.“

Kevin si povzdechne tak zhluboka, že polovina vzduchu pravděpodobně opustí jeho tělo jiným otvorem než ústním.

„Copak ty nikdy v životě nebudeš brát nic vážně, ty blbečku?“

Benji se široce usměje a odhalí sotva viditelnou skulinku odlišné barvy v jinak bílé řadě zubů. Když má jet do rohu hřiště, vrátí se odtamtud s pukem, ať už to stojí zub jeho, nebo někoho jiného.

„Málem jsi mě střelil do koulí. To jsem bral fakt vážně.“

„Takže ty před tím zápasem fakt nejsi nervózní?“

„Keve, já jsem nervózní, když se kolem mejch varlat ochomejtáš ty se střelnou zbraní v ruce. Z hokeje nervózní nejsem.“

Preruší je Kevinovi rodiče, volají na ně na rozloučenou. Otec tónem připomínajícím hovor s číšníkem, matka s nesmělým dodatkem „můj chlapečku“. Jako by se opravdu snažila, ale stejně se jí nedaří, aby to neznělo jako dobře nacvičená replika z divadelní hry. Dveře se zabouchnou, před domem nastartují dvě auta. Benji vyloví z kapsy u bundy další joint a zapálí si.

„A ty jsi nervózní, Keve?“

„Ne. Ne, ne...“

Benji se zasměje, kamarád ho nikdy neobelže.

„Takže jo?“

„No tak jo, Benji. Já se z toho snad poseru, ty vole. Tos chtěl slyšet?“

Benji vypadá, že mezitím usnul.

„Kolik jsi toho dneska vyhulil?“ zasměje se Kevin.

„Zdaleka ne dost,“ zamumlá Benji a schoulí se na židli, jako by na ní hodlal přečkat celou zimu.

„Je ti jasný, že za hodinu máme bejt ve škole?“

„Super důvod.“

„Jestli se to dozví David, vyhodí tě z týmu...“

„Ne. Nevyhodí.“

Kevin se tiše opře o hokejku a zadívá se na Benjiho. Ze všech věcí na světě mu závidí právě tohle: jeho schopnost mít totálně všechno na háku a ze všeho vyváznout. Kevin zavrtí hlavou a rezignovaně se zasměje.

„Asi ne, máš pravdu.“

Benji usne. Kevin se otočí k brance a pohled mu potemní. Prásk. Prásk. Prásk. Prásk. Prásk.

Ještě. Ještě. Ještě.

David v kuchyni dokončí sérii kliků. Pak se osprchuje, oblékne, připraví si tašku a vezme klíčky od auta, aby se vydal na stadion do práce. Jako poslední však dvaatřicetiletý trenér před odchodem postaví termosku s kávou na stůl a rozběhne se do koupelny. Tam se zamkne a roztočí kohoutky u umyvadla i sprchy, aby ho přítelkyně neslyšela zvracet.

7

Je to „jenom hra“, všem hráčům to občas někdo řekne. A hodně z nich se snaží si namluvit, že je to pravda. Stačí si však uvědomit jediné — že nikdo z Medvědína by nebyl takový, jaký je, pokud by neexistoval hokej — a hned víte, že jsou to jen kecy.

Kevin si vždycky zajde na záchod, než s Benjim zamíří do školy. Nerad chodí na školní záchody; ne že by byly odporné, ale protože ho to tam stresuje. Zmocňuje se ho tam podivná úzkost, kterou si nedokáže vysvětlit. Uvolnit se dovede jen doma, obklopený předraženými kachličkami a umyvadlem stejně exkluzivním jako nepraktickým, které pečlivě vybral bytový architekt, jenž si vyfakturoval víc hodin práce než sami řemeslníci. Tenhle dům je jediné místo na světě, kde Kevin umí být sám.

Všude jinde, na stadionu, ve škole, a dokonce i na cestě tam a zpátky, se pohybuje ve stádu. On vždycky uprostřed, tým v kruhu kolem něj, seřazený podle výkonů na ledě. Nejlepší hráči jsou k němu nejbližší a směrem k okraji kruhu postavení v hierarchii klesá. Doma se Kevin naučil být sám v tak útlém věku, že už mu to připadá naprosto přirozené, ale nikde jinde o samotě nevydrží.

Benji čeká před domem. Jako vždycky. Kluk s horším sebeovládáním než Kevin by ho objal. Kevin na něj jen kývne a řekne: „Tak jdem.“

Maya kráčí od auta svého otce tak rychle, že Ana musí běžet, aby jí stačila. Zadýchaně vytáhne plastový kelímek.

„Nechceš? Já teď držím dietu a piju jenom smoothie.“

Maya zpomalí a zavrtí hlavou.

„Proč pořád držíš takovýhle diety? Proč tak strašně nenávidíš svoje chuťový pohárky? Co ti udělaly?“

„Dej si pohov, je to děsně dobrý. Ochutnej!“

Maya se ústy skepticky dotkne hrany kelímku. Usrkne si a ihned obsah vyplivne na zem.

„Jsou v tom CUCKY!“

Ana spokojeně kývne.

„To je arašídový máslo.“

Maya si znechuceně přejede prsty po jazyku, jako by jí na něm rostly neviditelné chlupy.

„Ty potřebuješ pomoc, Ano. Vážně potřebuješ pomoc.“

V Medvědině bývalo víc škol, protože tu bývalo víc dětí. Teď zbývají jen dvě budovy: jedna pro první stupeň základní školy a druhá pro druhý stupeň a gymnázium. Na oběd chodí všichni do stejné jídelny. Větší už tohle město není.

Amat na parkovišti doběhne Lifu a Zachariase. Ojakživa spolu chodí do třídy a od školky jsou kamarádi, ne že by si byli nějak podobní, spojuje je to, že nejsou jako ostatní. Ve městech jako Medvědin se nejoblíbenější děti brzy stávají kapitány a ty ostatní se nenápadně dělí do družstev už na dětských hřištích. Amat, Lifa a Zacharias vždycky zbyli jako poslední. A od té doby drží spolu. Lifa je ukecaný asi tak stejně jako kus dřeva, Zacharias vysílá jako rádio a Amat je s těmi dvěma prostě rád. Jsou dobrý tým.

„...úplně čistej headshot! On vyměknul a chtěl se schovat... ty vole. Posloucháš mě vůbec, Amate?“

Zacharias, oblečený do černých džínů, černé mikiny s kapucí a černé čepice — tohle má na sobě snad od doby, kdy jim bylo deset —, přeruší výklad o své velmi zdařilé sniperské akci v kyberprostoru a pobouřeně šťouchne Amata do ramene.

„Co?“

„Slyšíš, co říkám?“

Amat si zívne.

„Jo, jo, jo. Headshot. Seš dobrej. Já mám prostě hlad.“

„Tys byl ráno trénovat?“ zeptá se Zacharias.

„Jo.“

„Seš padlej na hlavu, že tak brzo vstáváš.“

Amat se zaculí.

„Kdy sis šel lehnout?“

Zacharias pokrčí rameny a promasíruje si palce.

„Asi ve čtyři... v pět.“

Amat kývne.

„Hraním her trávíš stejně času jako já tréninkem, Zachu. Uvidíme, z koho z nás bude profík.“

Zacharias se chystá něco odpovědět, ale nestihne to. Do zátylku ho tvrdě udeří otevřená dlaň a trhne mu hlavou vpřed. Zacharias, Lifa i Amat vědí, že to byl Bobo, ještě dřív, než se otočí. Zachovi spadne na zem čepice a následuje ryčný smích juniorů, kteří je zničehonic obstoupí. Zachariasovi, Amatovi a Lifovi je patnáct, juniorům jen o dva víc, ale mají nad nimi takovou tělesnou převahu, že by je klidně mohlo dělit deset let. Bobo je z nich největší, mohutný jako vrata od stodoly a tak ošklivý, že by před ním utekly i krysy. Když prochází kolem, tvrdě do Zacha štouchne ramenem, ten se zapotácí a upadne kolenem do sněhu. Bobo s hraným překvapením vyjekne smíchy a junioři ho napodobí.

„Super fousy, Zachu, jako předpověď počasí: střídavě oblačno!“ chechtá se Bobo, a než se ostatní přestanou smát, ještě dodá:

„Už máš ptáka chlupatýho? Nebo ještě furt brečíš ve sprše, když ti dojde, že to zase byly jenom nitky ze slipů? Ty vole... Zachu... o jedné věci jsem fakt dost přemejšlel: Když jste spolu vy tři poprvý spali, jak jste se domluvili, kdo přijde o panictví jako první?“

Junioři zamíří do školy a během třiceti vteřin se jim tohle všechno vykouří z hlavy, ale mladší trojici budou jejich posměšky znít v uších ještě dlouho. Když Amat pomáhá Zachovi na nohy, vidí v jeho očích tichou nenávist. Každé ráno je čím dál silnější. Amat se bojí, že jednoho dne to v něm bouchne.

Patřit k týmu se lidem líbí z nepatrných i patrných důvodů. Když chodil Kevin na první stupeň, jel jednou s tátou na vánoční trh do Hedu, otec měl schůzku, a tak si Kevin trh prošel sám a prohlédl si všechny vánoční skřítky a stánky. Pak se ztratil a na parkoviště dorazil o pět minut později. Táta mezitím odjel. Kevin musel celou cestu do Medvědína ujít potmě sám. Závěje v příkopu mu dosahovaly až ke stehnům, trvalo mu to půl noci. Mokrá a vyčerpaný se vpotácel do ztichlého domu. Rodiče spali. Táta ho chtěl naučit, jak je důležité chodit včas.

O šest měsíců později jel tým na pohárový zápas do jiného města, místní hala byla největší, jakou kluci kdy viděli, a cestou k autobusu se Kevin ztratil. Tři starší bráchové kluků z domácího týmu, které Kevin v zápase ponížil, si ho našli, odtáhli na záchody a tam zmlátili. Kevin nikdy nezapomene na překvapení v jejich očích, když se na ně vrhl drobný hráč z prvního stupně medvědínské základky a zasypal je smrště ran a kopanců. Poté co Benji s Kevinem přišli k autobusu — o čtyřicet pět minut později —, byli oba samá krev a modřina. David tam na ně čekal. Zbytku týmu řekl, aby jel domů bez něj, že on na kluky počká, a až se objeví, vrátí se s nimi vlakem. Jenže ostatní hráči odmítli do autobusu nastoupit. Byli ještě moc malí na to, aby uměli malou násobilku, ale věděli, že tým nestojí za nic, pokud nemůže počítat každý s každým. A to je maličkost i velká věc. Vědět, že existuje pár lidí, kteří vás nikdy neopustí.

Kevin s Benjim vejdou do školní chodby sami, ale jejich přítomnost působí jako magnet, Bobo a ostatní junioři se kolem nich okamžitě shluknou, stačí deset kroků a ze dvou lidí je najednou dvanáct. Kevin s Benjim si toho nevšímají, když něco člověk zakouší celý život, ztratí o to zájem. Těžko říct, co vlastně upoutá Kevinovu pozornost, den před zápasem obvykle vůbec nic, ale jak míjejí řadu skříněk, najednou se jeho oči setkají s jejíma. Kevin zakopne o Benjiho, Benji zakleje, Kevin to nevšímá.

Maya si právě uložila tašku do skřínky, a jak se otáčí a její pohled se najednou setkává s Kevinovým, zabouchne skříňku tak

razantně, že si do ní přivře ruku. Ta chvíle okamžitě zase pomine, na chodbě je spousta lidí, Kevin zmizí v davu. Ale kamarádkám, které máte v patnácti, nic neunikne.

„Téééda... že by tě najednou začal zajímat hokej?“ zeptá se Ana.

Maya si zahanbeně mne přiskřípnutou ruku.

„Drž hubu. Jsi blbá...“

Pak se zasměje.

„To, že nemám ráda arašídový máslo, ještě nemusí znamenat, že nemám ráda... arašídy.“

Ana se rozchechtá tak, že si vyplivne smoothie do skříňky.

„Oukej, fajn, ale jestli se hodláš bavit s Kevinem, tak bys mě mohla seznámit s Benjím. Ten je... hm... k sežrání. Asi jako... máslo.“

Maya se znechuceně zamračí, zavře skříňku a vykročí pryč. Ana rozhodí rukama.

„Co je? Ty jako MŮŽEŠ říkat takový věci, a já ne?“

„Je vám ale jasný, že si ty fóry nevymejší sám? Tak chytřej není. Krade je z internetu,“ hudruje Zacharias a poníženě si oklepává sníh z oblečení.

Lifa mu zvedne čepici a setřepe z ní sníh. Amat natáhne ruku a snaží se kamaráda uklidnit.

„Já vím, že Boba nesnášíš, ale příští rok postoupíme mezi juniory... a všechno bude hned lepší.“

Zacharias neodpovídá. Lifa se na Amata dívá, trochu naštvaně a zároveň odevzdaně. Lifa skončil s hokejem ještě jako malý, neustále od starších hráčů v šatně poslouchal, že musí vydržet „trochu randy“, což byl velmi efektivní argument, protože když toho pak nechal, mohli to svádět přesně na tohle: „Hokejista musí vydržet trochu randy.“ A kdyby Zachariasovi rodiče neměli hokej tak rádi, asi by už taky nehrál, a kdyby Amat nebyl tak dobrý, nejspíš by to nezvládl ani on.

„Až budeme junioři, bude to lepší!“ opakuje Amat.

Zacharias na to nic neříká. Moc dobře ví, že ho k juniorům nevezmou a že tohle je poslední rok, co hraje hokej. To jen Amat zatím nepochopil, že brzy svého kamaráda nechá daleko za sebou.

Z jeho mlčení si však Amat nic nedělá, otevře dveře, zahne za roh a najednou se mu rozhučí v uších. Při pohledu na ni nevidí nic jiného.

„Ahoj, Mayo,“ vyhrkne trochu moc nahlas.

Maya se rychle otočí a zaznamená jeho přítomnost, ale nic víc. Komu je patnáct, toho nemůže žádný pohled na světě bolet víc než tenhle.

„Ahoj, Amate,“ odpoví dutě a je pryč dřív, než dořekne jeho jméno.

Amat zůstane na místě a vyhýbá se pohledům Lify a Zachariase, protože ví, že kamarádi se zrovna nepřetrhnou snahou se mu nesmát.

„Ahóóój, Máááyo...“ napodobí ho Zacharias a Lifa se rozhihňá, až mu na tričko vystříkne nudle.

„Fuck off, Zachu,“ zamumlá Amat.

„Sorry, sorry, když ty v tomhle prostě jedeš už od prvního stupně a prvních osm let, co jsi do ní byl zamilovanej, jsem na tebe byl hodnej, takže teď si z tebe konečně začnu dělat srandu,“ směje se Zacharias.

Amat zamíří ke skřínce, srdce mu v hrudi klesne, jako by ho měl z olova. Tuhle holku miluje víc než bruslení.

Je to jenom hra. Rozhoduje jenom o malých, bezvýznamných, téměř neznatelných věcech. Třeba komu se dostane zadostiučinění. Koho bude slyšet. Je skoro neviditelná, hrozně lehce se nad ní dá zasmát se slovy „nedorozumění“ nebo „přehánění“. Jenom z některých udělá hvězdy a z jiných diváky. Jenom rozděluje moc a vytyčuje hranice.

Jenom.

Hned po příchodu na stadion zamíří David do své kanceláře, té nejmenší na konci chodby. Zavře dveře a zapne počítač, studuje na videu hru zítřejších soupeřů. Je to skvělý tým, děsivá mašinerie, ze všech hráčů jeho týmu se s nimi může měřit jen Kevin. Všichni se budou muset nesmírně snažit, aby měli vůbec minimální šanci, ale David ví, že ji mají, ví, že všichni jeho hráči do jednoho jsou ochotní na ledě položit život, pokud by to bylo potřeba. Z toho se mu žaludek nesvírá. Svírá se mu z toho, co mu chybí. Rychlost.

První útok juniorů už léta tvoří Kevin, Benji a ještě jeden hráč jménem William Lyt. Kevin je génius a Benji válečník. Ale William je pomalý. Je velký a silný a obstojně přihrává, takže David vymýšlí taktické figle, které v zápasech se slabšími týmy dovedou jeho nedostatek skrýt, jenže tým, se kterým se mají utkat zítra, je dost silný na to, aby Kevina vymazal ze hřiště, pokud mu někdo dost rychlý nebude vytvářet prostor.

David si mne spánky. Pak se spatří v odrazu monitoru, roz-cuchané rudé vlasy a unavený pohled. Vstane a jde na záchod. Znovu zvrací.

Ve větší kanceláři, o dvoje dveře vedle, sedí u počítače Sune. Stejně jako David se dívá pořád dokola na stejné záběry. Dříve tihle dva viděli na ledě to samé, měli stejný názor. Pak plynuly roky. David zestárl a získal ambice, Sune zestárl a zpalíčatěl. Teď se hádají kvůli úplně všemu. Když David řekne, že rvačky na ledě by měly být povolené, „protože by bylo míň zranění, kdyby se kluci báli, že dostanou namláceno, když budou hrát zákeřně“, Sune mu na to řekne, že to je jako tvrdit, že „kdyby se zakázalo pojišťování aut, bylo by míň nehod, protože lidi by měli o auta větší strach“. Když David chce juniorům „zvýšit zátěž“, řekne Sune, že „kvalita je důležitější než kvantita“. Když David řekne „nahoru“, zařve Sune „dolů“. Když pár jiných klubů nedávno navrhlo, aby se v dětských kategoriích až do dvanácti let nepočítaly góly a body a nesestavovaly tabulky, připadalo to Sunemu „rozumné“, kdežto Davidovi jako „komunismus“. David chce, aby ho Sune nechal dělat jeho práci, a Sune má za to, že David neví, co to ta JEHO práce je. Jsou to dva chlapi v zákopové válce, zahrabaní tak hluboko, že už jeden na druhého nevidí.

Sune se opře, promne si víčka, vzdychne a uslyší, jak pod jeho váhou zavržala židle. Rád by Davidovi vysvětlil, jak osamělá umí být funkce trenéra áčka, jak ochromující může být tíha odpovědnosti. Jak musí být člověk neustále připravený zbystřit, přizpůsobit se, změnit se. Ale David je mladý a vzpurný, nechce se mu naslouchat a chápat.

Sune zavře oči a v duchu zakleje. A jaký je vlastně on? Stejný? Na stáří je nejtěžší přiznat si chyby, které už nejdou napravit. Máte-li moc nad životy jiných, nejstrašnější na tom je, že občas uděláte chybu.

Sune nikdy nechtěl přesouvat mladší hráče do starších věkových skupin, vždycky tvrdil, že mezi vrstevníky se dítě vyvíjí lépe,